

*Misli
Thoughts*

MAJ – JUNIJ 2020
ŠTEVILKA -
NUMBER 3
LETO – YEAR 69

**Print post
 publication
 number
 100004295**

Misli maj – junij 2020

Vsebina

- 3 Dragi in spoštovani rojaki
- 5 Izpod Triglava
- 9 Marija, žena vstajenja
- 11 Zapustil nas je dobri pastir
- 13 Polovinke
- 15 Slovenian Mission Sydney
- 20 Mir z novim imenom
- 22 Na kolenih
- 23 Križev pot v času epidemije
- 28 Slovenian Mission Melbourne
- 31 Lipa v moji rojstni vasi
- 32 Stepping stones – Pri kamninh
- 33 Slovenian Mission Adelaide
- 35 Vaši darovi
- 36 Triglav Mounties Group
- 41 Normalno življenje
- 42 Iz kraljčine dežele
- 43 Dobrodošli v Avstraliji
- 45 Bogu hvala za življenje
- 46 Pozdrav miru
- 48 Molitev k angelu varuhu

NAJLEPŠE ROŽE

Najlepše bi rože Mariji podaril,
najlepše ji pesmi zapel,
da bi za milosti se ji zahvalil,
ki sem od nje jih prejel.

Kaj naj bi s cvetjem?
Kaj naj bi s petjem?
Rajši molitve Marija ima.
Šopek duhovni ji bom poklonil,
šopek, ki zrasel bo iz srca.

Zora Saksida

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor), in računalniški prelom:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar. | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2020** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka. **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew, BSB:** 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišтво** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor | **Tisk (Printing):** Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne. **E-mail:** simonkovacic@gmail.com | **Misli na spletu:** Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au> - Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

Dragi in spoštovani rojaki!

Ko sem se v teh majskih dneh sprehajal po prečudovitih stezah avstralskega gozda in mislil na vse vas, ki smo v tem času povezani, žal, samo v oddaljeni bližini, sem vas vsak dan izročal v Marijino varstvo. V pomoč mi je bila meni zelo ljuba majska pesem, ki pravi takole:

»Najčistejša cvetka raja in najlepša roža maja,
šmarnica dehti, v soncu vsa blesti, prav za nas te majske dni.

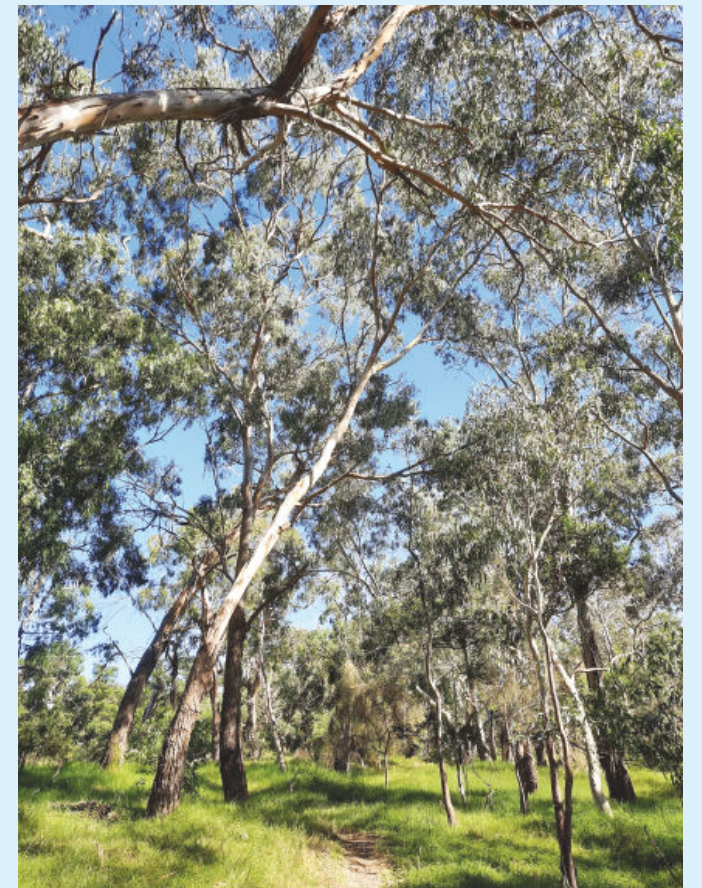
Potožimo srčno vdani, pred Marijo Rožo zbrani,
križe in skrbi, vse, kar nas teži, svoji dobri Materi.

Vsi pred njo se zveselimo in nikdar ne pozabimo,
da Marija le vedno prosi še za nesrečne grešnike.

O Marija, ti nas vodi, z lučjo božjo z nami hodi,
ko pa pride čas, da umolkne glas, Mati pridi ti po nas.«

Gotovo se je v teh mesecih globoko v nas zarezal ta mali, nevidni sovražnik, ki je obrnil svet na glavo. Strah pred boleznijo ter materialne in duševne stiske so se zarezali v našo družbo in vsakega posameznika. Strah pred prihodnostjo hromi našo vero, upanje in zaupanje. Osamljeni oskrbovanci po domovih starejših hrepenijo po socialnih stikih, ki so jim jih trenutno skoraj popolnoma preprečili. Morda smo šele zdaj začutili, kaj pomeni človeška bližina. Kaj pomeni druženje ob kavici in sproščen klepet. Zdi se, da so se celo mladi naveličali svojih »vsemogočnih« tehničnih pripomočkov in bi raje malo poklepetali z vrstniki – brez pametnih telefonov v rokah.

Pravijo, da se nič ne zgodi brez razloga. Morda pa je prav koronavirus tisto cepivo, ki ga je Stvarnik »izumil« z namenom, da se nekoliko ustavimo in razmislimo o bistvenih vrednotah, ki naj bi se vcepile v naše življenje. Zdaj smo mi na potezi. Bog verjetno

pričakuje naš odgovor. Naš pravi odgovor pa bo tisti protivirus, ki nas bo naredil bolj človeške in s tem tudi bolj Božje.

Slovenci smo se od nekdaj s posebnim zaupanjem zatekali k Mariji in veliko je znamenj, ki pričajo, da naše zaupanje, prošnje in molitve niso bile zaman. Gotovo ima za nas dobro rešitev tudi v tem času. Z zaupanjem se zatekajmo v njeno naročje in se prepustimo njeni neizmerni materinski ljubezni.

Marija, zdravje bolnikov, reši nas virusa sebičnosti in malodušja.

Na naslovni strani Misli sta dve Marijini podobi. Zgornja je Kraljica Svetogorska, ki sem ji »služil« šest let na Sveti Gori nad Novo gorico, spodnja pa Kraljica Slovencev – Marija Pomagaj, ki krasi našo slovensko cerkev v Kewju.

Letos bo v mesecu juniju minilo 481 let, odkar se je preprosti pastirici Uršuli Ferligoj na Skalnici prikazala Mati Božja in ji naročila, naj pove ljudstvu, da ji na tem mestu postavijo hišo in jo prosijo milosti. Vedno znova me prevzema občudovanje, začudenje nad neverjetno vero in močnim zaupanjem v Marijino priprošnjo: da so ji ljudje na tem »nemogočem«, težko dostopnem kraju, kjer pa se odpira prečudovit razgled na vse strani neba in je prežet z globokim mirom, res postavili mogočno cerkev. Sveta Gora je skozi zgodovino prestajala velike preizkušnje (med prvo svetovno vojno je bilo vse porušeno), a napis na pročelju cerkve »Jaz pa stojim na Gori, kakor poprej« še kako velja. Vsi smo iskreno povabljeni, da Kraljico Svetogorsko prosimo za milosti, ki smo jih v tem zmedenem času še kako potrebni. Na Sveti Gori bodo obhajali tudi 303-letnico okronanja milostne podobe Kraljice Svetogorske.

Naj končam svoje uvodne besede z mislijo papeža Frančiška, ki jo je izrekel pri letošnjem velikonočnem blagoslovu:

»Danes odmeva glas Cerkve: 'Vstal je Kristus, upanje moje!' To je drugačen 'virus', ki se ga predaja od srca do srca. To je virus upanja. Ne gre za magični obrazec, ki bi odgnal vse probleme. Ne, Kristusovo vstajenje ni to. Nasprotno, je zmaga ljubezni nad korenino zla, zmaga, ki ne preskoči trpljenja in smrti, ampak ju prečka in odpre pot v globeli, tako da zlo spremeni v dobro: to je ekskluzivno znamenje Božje moči.«

p. Simon Peter Berlec OFM

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

MITJA LESKOVAR NOVI NUNCIJ V IRAKU

Papež Frančišek je 1. maja 2020 duhovnika ljubljanske nadškofije Mitja Leskovarja, ki je že dvajset let v vatikanski diplomatski službi, imenoval za naslovnega nadškofa Beneventa in apostolskega nuncija v Iraku. Zaradi trenutnih negotovih razmer še ni znano, kdaj bo posvečen v škofa in kdaj bo lahko odšel v Bagdad. Mitja Leskovar, rojen 3. januarja 1970, je doma s Kokrice pri Kranju. Po duhovniškem posvečenju 29. junija 1995 je bil dve leti kaplan v Domžalah. Zatem je odšel na študij v Rim, na Gregorijani doktoriral iz cerkvenega prava in se pripravljaj na diplomatsko službo. Od 2001 je bil v predstavnštvu Svetega sedeža v Bangladešu, zatem v Državnem tajništvu v Vatikanu, v Nemčiji in nazadnje svetovalec na nunciatu v Indiji in Nepal.

POSLOVIL SE JE NADŠKOF ALOJZ URAN (1945–2020)

Na veliko soboto zjutraj, 11. aprila, je Gos-

pod sprejel k sebi nekdanjega ljubljanskega nadškofa Alojza Urana. Njegov naslednik nadškof Stanislav Zore je ob njegovi smrti, ki jo je povezal z Jezusovo daritvijo na križu, dejal: »Že dobre tri mesece ga je bolezen pridruževala Gospodovemu trpljenju. Prestal je več operacij. Vse je nosil v

veliki vdanosti v Božjo voljo. 'Molite, naj Gospod stori, kar je zame najbolje.' V zadnjem času je bil Jezusu pridružen tudi v njegovi osamljenosti, saj ga zaradi razmer nismo mogli obiskovati. Tudi to je sprejel kot del svoje daritve. Gospodu se zahvaljujemo za dar njegovega življenja. Gospodu se zahvaljujemo za dar njegovega duhovništva in škofovstva. In Gospodu se zahvaljujemo za dar njegovega dobrega in veselega srca ...» Pogreb pokojnega nadškofa Urana je bil 15. aprila v ljubljanski stolnici. Zaradi omejitev, povezanih s koronavirusom, so se pri maši zadušnici in pogrebu zbrali njegovi domači in najozži sodelavci. Položili so ga v kripto v kapeli sv. Andreja.

POJOČI ŠKOF

V dneh slovesa od nadškofa Alojza Urana so mnogi obudili spomine na srečanje z njim. S preprostostjo, s katero se je znal približati človeku, z vedrim značajem, toplino in nasmehom je povsod prinašal optimizem. Ko je temu dodal še pesem, so le redki ostali ravnodušni. Veselje do petja je sprejemal kot Božji dar in ga skušal posredovati naprej. Ob srebrnem jubileju škofovske službe je spomnil, da smo Slovenci poznani po tem, da radi in lepo pojemo. Naše pesmi so povezane tudi z vero. Tako so verska sporočila zavita v narodni melos, narodne pesmi pa vsebujejo tudi versko sporočilo. To je izraz naše duhovne in kulturne dediščine. V pesmih je izraz naše duše. Izraža veselje in žalost, upanje in bolečino ... tako je pripovedoval nadškof Uran. Vse to je prinašal tudi med rojake po svetu, dvakrat v Avstralijo. Prvič se je na peti celini mudil novembra in decembra 1995, ko je bil med drugim birmovalec v slovenskih skupnostih, ter nato avgusta in septembra 1998, ob jubilejih cerkva sv. Cirila in Metoda v Melbournu (30 let), sv.

Rafaela v Sydneyu (25 let) in Svete družine v Adelaidi (15 let). Med rojaki v Avstraliji so ga, kot je pripovedoval, presenile njihova preprostost, gostoljubnost in hvaležnost novi domovini, da jih je sprejela. Alojz Uran je bil šest let odgovoren za Slovence po svetu, od konca leta 2004 do 28. novembra 2009 pa je bil ljubljanski nadškof metropolit. Zatem je bil »kazensko« prestavljen v Trst, kjer pa njegova pesem ni utihnila. Spet se je družil z rojaki po svetu, zlasti na Svetih Višarjah, kjer se je mudil v poletnih mesecih. Pozneje je povedal, da mu je bilo v življenju najtežje sprejeti določene odločitve predstojnikov, ki jih ni razumel. Kot je dodal, se je takrat pokazala moč vere in zaupanja, da se nič ne zgodi izven Božjega območja.

UMIRJANJE EPIDEMIJE COVID 19

V Sloveniji so do konca aprila opravili 54.300 testiranj na okužbo z novim koronavirusom in od 4. marca, ko je bil odkrit prvi primer, potrdili skupaj 1434 okužb. Največ okuženih je bilo od konca marca do sredine aprila, nato je število okužb začelo opazneje padati. Število bolnikov, ki so izgubili boj z boleznijo, je naraščalo ves april; do konca meseca jih je umrlo 93. Največ okužb so zabeležili na območju Ljubljane, sledijo pa občine Šmarje pri Jelšah, Ljutomer in Metlika. V teh treh občinah je do konca aprila tudi največ smrtnih žrtev. Čeprav je sosednja Italija med evropskimi državami med najbolj prizadetimi, je bilo na Obali, v Posočju in drugih obmejnih občinah z našo zahodno sosedo zelo malo okuženih. Kritično je bilo predvsem v domovih za ostarele. Virus se je najbolj razširil v domovih v Šmarju pri Jelšah, v Ljutomeru, v Metliki in Horjulu. Razlogov za to je veliko. Do prvih okužb je prišlo preko osebja, saj s strani prejšnje Šarčeve vlade ni bilo jasnih navodil, nevarnost koronavirusa pa podcenjena. Vsi domovi po Sloveniji so prenapolnjeni in obenem kadrovsko podhranjeni; težave so

tudi z rednim zdravniškim osebjem. Prostorsko je bilo marsikje nemogoče izvesti osamitev okuženih. Iskali so razne rešitve, a je prihajalo tudi do zapletov. Iz doma v Ljutomeru so na primer želeli preseliti 40 okuženih stanovalcev v ptujsko bolnišnico, a so se na Ptuj temu uprli. V domovih niso obolevali samo oskrbovanci, ampak tudi zaposleni. Na začetku ni bilo zaščitne opreme, ne enotnih navodil o preprečevanju širjenja okužbe. Težava je tudi v tem, da je država že vrsto let zanemarjala področje oskrbe v domovih za starejše.

ODZIVI VLADE NA IZBRUH VIRUSA

Predsednik vlade Janez Janša je ob prvem maju ocenil, da je koronavirus v veliki meri ustavil svet. Zelo upočasnila se je skoraj vsa svetovna gospodarska aktivnost. Zastrujejo se tudi razmere na trgu dela in v tem trenutku ni države na svetu, ki ne bi iskala odgovorov na vprašanja, kako naprej. Pri omejevanju širjenja epidemije je bila Slovenija uspešna tudi zato, ker so ljudje spoštovali precej stroge ukrepe. Ti se po navodilih zdravstvenih strokovnjakov postopno odpravljajo. Vlada je prek pristojnih ustanov poskrbela tudi za nujno medicinsko opremo in zadostna zaščitna sredstva, ki jih ob razglasitvi epidemije ni bilo. Zdaj je potrebno čimbolj obvladati posledice, ki jih ima virus na gospodarstvo in življenje nasploh. Vlada je v ta namen že aprila sprejela dva paketa kriznih zakonov, s katerimi želi zagotoviti pogoje, da bodo vsa tista podjetja, ki imajo trg, lahko naprej proizvajala ter ohranjala in ustvarjala delovna mesta. Pomoč je namenjena zaposlenim v podjetjih, katerih obstoj je pod vprašajem, in vsem, ki so zaradi epidemije ostali brez dela; dobile so jo družine z več otroki, starejši in druge najbolj ranljive skupine. Pripravlja se tretji paket ukrepov za čas, ko država izide iz najhujšega. Večji del javnosti vladi priznava, da je bila pri zaježitvi epidemije nadvse uspešna. Do napak je prihajalo pri obveščanju

javnosti in predvsem pri nabavi zaščitne opreme; ozadja nekaterih poslov preiskujejo pristojni organi.

ŽIVLJENJE V NOVIH OKOLIŠČINAH TUDI V CERKVI

Konec aprila in v začetku maja je vlada odpravila precej ukrepov, ki omogočajo bolj normalno življenje. Ni več prepovedi prehajanja občinskih mej. Odpirajo se muzeji in knjižnice, lokali, a le za strežbo na prostem, nekatere trgovine, frizerski saloni ... V šole se vračajo tudi nekateri učenci in dijaki. Slovenski škofje so v soglasju s stroko odločili, da so od 4. maja odprte tudi cerkve za bogoslužje z udeležbo vernikov. Tako se verniki spet lahko udeležijo svetih maš in prejemajo nekatere zakramente, kar po 13. marcu ni bilo mogoče. Opozorili so, da se svetih maš lahko udeležujejo le zdravi verniki, ki morajo nositi zaščitno masko ter si pri vhodu razkužiti roke. V cerkvah bodo morali ohranjati razdaljo 1,5 metra in prejemati obhajilo samo na roke. Po vsaki sveti maši bo potrebno obvezno prezračiti cerkve. Spet so dovoljeni krsti in poroke z največ 15 udeleženci; tudi pri pogrebih je potrebno spoštovati državne predpise.

Verouk je do nadaljnjega odpovedan in poteka na daljavo. Ljubljanski nadškof Stanislav Zore je v nagovoru pred odprtjem cerkva spomnil, kako pomembno je, da vsi naredimo vse, da omejimo virus, čeprav se bo težko navajati na nove okoliščine. »Če se bomo zavedali, da grožnja niso ljudje, ampak virus, potem naše ravnanje in naši odnosi ne bodo izključujoči. Kako pomembno je, da v tem času vsi naredimo vse in s tem omogočimo, da čas počasi preraste v resnično pomlad.« Še naprej ostaja priporočilo zlasti za starejše in bolne, naj nadomestijo odsotnost od svetega bogoslužja z molitvijo, postom, dobrimi deli, prebiranjem Božje besede, spremljanjem svete maše po radiu, TV oziroma spletu ter s prejemom duhovnega obhajila.

REDOVNICI V ČASU STISKE

V izrednih razmerah zaradi koronavirusa se je v Cerkvi v Sloveniji marsikaj spremenilo. Duhovno življenje je v veliki meri odvisno od posameznikov in družin. Splet in mediji družbenega obveščanja odpirajo nove možnosti pastoralnega dela na daljavo. Tako so na primer redovniki in redovnice pastoralnim dejavnostim dodali še telefonski pogovor. V Konferenci redovnih ustanov, so v času stiske, ki jo prinaša virus, postali pozorni na Jezusovo naročilo: »Dajte jim vi jesti.« Vprašali so se, kako naj to uresničijo. Ne morejo dajati materialne pomoči niti postavljati diagnoz. Niso vsi usposobljeni za terapevtske pogovore. Lahko pa prisluhnejo človeku in ga usmerijo v Božjo bližino. Iz teh spoznanj so se odločili, da so v času izrednih razmer na voljo za pastoralni pogovor po telefonu. Ta lahko postane tudi molitev, poslušanje Božje besede ali kakršnakoli pomoč v stiski. Objavili so več deset telefonskih števil in čas dežurstva od jutranjih do poznih večernih ur; nekatere od teh števil so na voljo kadarkoli.

30 LET KARITAS

Slovenska pokrajinska škofovska konferenca je 1. maja 1990 ustanovila Slovensko Karitas. V naslednjih mesecih so škofje ordinariji ustanovili še škofijske Karitas Ljubljana, Koper in Maribor. S tem smo dobili dobrodelno ustanovo naše krajeve Cerkve, ki uresničuje njeno karitativno in socialno poslanstvo. Čeprav je bila po drugi svetovni vojni dobrodelna dejavnost v cerkvah prepovedana, ta nikoli ni povsem zamrla. Med najpogumnejšimi je bil urednik revije Ognjišče Franc Bole s Predalom dobrote, ki je zaživel v letih po koncilu. Zaslišanja so bila nekaj običajnega, za krajši čas je pristal tudi v zaporu. Karitas je prevzela pobude ki so zaživele ob Ognjišču in drugod ter jim dodala nove. Med vojno na območju nekdanje Jugoslavije, ko so v Slovenijo prihajali begunci, so se

množično organizirale župnijske Karitas, ki jih je danes 464 in dosežejo skoraj vsak kraj v Sloveniji. V lanskem letu je več kot 11.500 prostovoljcev skupaj opravilo skoraj 700.000 ur prostovoljnega dela. Oblike pomoči so tako materialne kot nematerialne oblike pomoči. Prostovoljci ljudem v stiski posredujejo hrano, obiskujejo starejše in jim pomagajo, izvajajo delavnice, tabore in učno pomoč za otroke. V času epidemije novega koronavirusa so kljub strogim omejitvam uspeli prilagoditi pomoč več kot 90.000 uporabnikom. Zaradi kriznih razmer bodo praznovanja ob jubileju predstavili na kasnejši čas in se osredotočili na pomoč ljudem v stiski. Generalni tajnik Peter Tomažič ob tem pravi, da v Slovenski karitas želijo človeka videti kot celoto, ne kot statistiko.

DOMA/DAHEIM

Pri Mohorjevi založbi v Celovcu je izšla knjiga fotografa Karlheinz Fessla s fotografijami in življenjskimi zgodbami 45 koroških Slovencev in Slovenk. Fotografska knjiga Doma/Daheim, ki je izšla ob 100. obletnici koroškega plebiscita, želi predvsem nemško govorečemu prebivalstvu v deželi približati utrip slovenske narodne skupnosti.

Avtor se je izognil rojakom, ki pogosto nastopajo v javnosti in dal besedo manj znanim ljudem iz Podjune, Roža, Zilje, Celovca, Gradca in Dunaja. Njihove življenjske zgodbe in razmišljanja bi lahko pomagali odpraviti predsodke, ki jih je po mnenju Fessla še vedno preveč. Ob knjigi so nastali tudi videoposnetki pogovorov, ki so z nemškimi podnapisi objavljeni na spletni strani www.doma-daheim.at. Hubert Patterer je med drugim spomnil: »Ni domovine brez bolečine. Lepota je v njej vgrajena. Posebna pokrajina, iz katere izhaja bogata vrsta ustvarjalnih nadarjenosti in v zadnjem času celo literarni nobelovci in škofje. Boleča lepota torej. Ta fotografska knjiga pripoveduje o njej.«

UMRL AKADEMIK FRANCE BERNIK

V Ljubljani je 27. aprila v 93. letu umrl literarni zgodovinar, pisatelj in urednik France Bernik. Posvečal se je slovenski književnosti 19.

in 20. stoletja in njemu mestu v evropskem prostoru. Največ pozornosti je namenil Simonu Jenku, predvsem pa Ivanu Cankarju, s katerim se je ukvarjal vse življenje. Pred dobrim letom in pol mi je

pripovedoval: »Podobe iz sanj so organski zaključek Cankarjevega razvojnega loka njegove umetnosti in bodo taki ostali. Kot da bi Božja previdnost izbrala in mu dodelila v zadnjem obdobju življenja poslanstvo njegove velike umetnosti, ki naj jo imenujemo tako ali drugače, pove vse: Mati, Domovina, Bog; ali pa Življenje, Mladost in Ljubezen, kar je približno isto kot tisto prvo imenovano.« Kot je še povedal, je Cankar izhajal iz življenja, zato je aktualen še danes. Išče odgovore ter skuša odgovoriti na najbolj preproste in najbolj skrajne primere življenja.

Franceta Bernika so v petdesetih letih izključili iz univerze, zato se je ves posvetil znanosti in umetnosti. Objavil je več sto strokovnih razprav, napisal dvajset knjig, predaval na številnih univerzah zlasti v nemško govorečem prostoru in pozneje tudi doma, več mandatov je bil predsednik Slovenske akademije znanosti in umetnosti, dobil je vrsto priznanj – tudi od papeža Janeza Pavla II. Vse je gradil na krščanskih temeljih in strokovnem delu.

Marija – žena vstajenja

»Raduj se Kraljica nebeška, aleluja, zakaj On, ki si ga bila vredna nositi, aleluja, je vstal, kakor je bil rekel, aleluja!«

Vstajenje je zmaga ljubezni

Če vidimo Marijo stati pod križem svojega Sina, potem je navzoča tudi pri vstalem Sinu. (Samo najgloblja bolečina more ustvariti najvišje veselje). Sicer Marije svetopisemski pisatelj ne omenja, ker se posveča »zbiranju dokazov« ob praznem grobu in srečanjem Vstalega z učenci, ki jim odpira oči. Toda če kje, je v Marijinem srcu odmevalo velikonočno veselje. Mariji, ki je »ohranjala« v srcu besede svojega Sina, so se vsekakor najbolj vtisnile naslednje: »... in tretji dan bo vstal!« Zmaga njenega Sina je tudi njena zmaga. Zmagalo je tisto Življenje, ki mu je »zavezana« za vedno. Tako je tudi samoumevno navzoča v skupnosti vstalega Sina; in to za večno. Zato Marija ni samo tista, ki stoji ob naših križih, ampak je tudi tista, ki skupaj z nami obhaja zmago velikonočne skrivnosti: velikonočni dogodek, ki je »srce« našega odrešenja (Francišek), je tudi vir neizmerne veselja, tistega veselja, ki naj bi bilo prepoznavno znamenje kristjanovega življenja. Podajmo se v šolo Marije – žene vstajenja. Pri Mariji se moremo naučiti, da je ljubezen zmagovita porazenka, zmaga takrat, ko se zdi, da je umrla! To je pravilo ljubezni in to jasno izraža velikonočna skrivnost. Saj poznamo zakonitost semena: takrat ko na videz umre, iz njega vzklije življenje. Kristjani se ne ustavljamo ob križu kot zadnji postaji, temveč kot ključu, ki odpira vrata v vstajenje. Križ v rokah vstalega Zveličarja je zastava zmage in bleščeče se rane so znamenje zmagoslavnega boja. Križ je rodovitno drevo, na njem je namreč dozorel najzlahtnejši sad, sad odrešenja in poveličanja. Zato se velikonočno veselje in praznovanje ne odpove temu orodju in ga ne potiska v pozabo, marveč ga vidi ožarjenega od velikonočne svetlobe in kot nujni predpogoj velikonočne zmage. Vedeti pač moramo, da večno življenje, poveličanje ni rezultat evolucije ali razvoja, temveč sad vstajenja; ne odpravljene smrti, temveč premagane smrti! Tukaj se upehajo vse sanje o nezadržnem razvoju.

Velika noč je praznik preobilja

Če je Kristusovo trpljenje in smrt čas zbiranja in uresničevanja odrešenja, potem je Kristusovo vstajenje, velika noč, čas razdajanja, razsipanja teh neprecenljivih sadov odrešenja, saj Božje srce ni računarsko, marveč daje vedno v preobilju. In v luči tega preobilja se tudi srce kristjana, ki živi iz te skrivnosti, dokončno odpre življenju. To je

popolnoma razumljivo, saj spozna, da ima zadnjo besedo življenje in ne smrt, zato se veseli življenja. Zato je pripravljen življenje podarjati, hoče se vključiti v proces rojevanja življenja, ker ne gleda na prihodnost v črni luči, ker ne rojeva za smrt, ampak pred obličjem smrti rojeva za življenje. Kristjan ve, da še tako hude stiske ne morejo življenja zadušiti, da so pravzaprav v službi njegovega utrjevanja. Izkustveno more odkriti v bolečini in trpljenju veliko in neuničljivo življenjsko moč. Kristjan ne obupa prav zato, ker za tistega, katerega se je oklenil, ni primera, ki bi bil brezupen. Zato je za kristjana tam, kjer drugi »omagajo«, dovolj življenjskega prostora in obstajajo pravšnji pogoji za življenje, ker to ne zajema iz površja temveč iz globine. Kako izbrano je izrazil to globoko vstajenjsko spoznanje Ivan Cankar, ko je v pomladnem jutru iz rok svojega brata duhovnika Karla po daljšem času prejel sveto obhajilo: »Luč je in Bog je, radost in življenje! / Svetlejši iz noči zasije dan, / življenje mlado vre iz starih ran / in iz trohnobe se rodi vstajenje ...«

Kristjani so torej pripadniki odprtih grobov

Kristjan se ne ustavlja pred zapečatenimi grobovi, ampak se ustavlja pred odprtim grobom Jezusa Kristusa. Ta odprti grob in odvaljena skala sta jasno znamenje, da tukaj ni kraj, kjer bi se mudil Gospodar življenja; znamenje, da ga podzemlje ne more zadržati, pa naj ga zapečati še tako vplivna oblast greha ali svetne moči. Marije, ki je stala pod Sinovim križem in ga je prejela v svoje naročje, ni ob praznem grobu, ampak je ob vstalem Sinu na poti v Galilejo, kjer bo ostajala v skupnosti Vstalega. Zato se tudi kristjan zadržuje pred tem odprtim grobom samo toliko, da tu prejme veselo sporočilo ter ga potem nemudoma posreduje svojim bratom in sestram: »Ni ga tukaj. Vstal je, kakor je bil rekel! ... Pred vami pojde v Galilejo, tam ga boste videli« (Mt 28,6–7). On hodi pred nami v naše Galileje, v naš vsakdan ter nam pripravlja prostor, tu nam govori na srce in nam lomi kruh, da bi se odprle naše oči in bi prepoznavali vstalega Gospoda. Tu, v navidezni sivini vsakdana, se kristjan srečuje z Vstalim, prejema besedo življenja, se hrani s hrano nesmrtnosti in živi po zakonih prihodnjih časov. Kristjani so torej pripadniki odprtih grobov, katerih kamen je odvalil Bog, saj je to samo v njegovi moči.

Tako se kristjan zaveda, da v moči Kristusovega vstajenja naši grobovi niso več poslednji dom ali zadnje bivališče, marveč čakalnica vstajenja, božja njiva, startno mesto, s katerega se nam odpira pot naproti polnemu življenju pri Bogu, pri tistem, pri katerem se moremo razcveteti v vsej lepoti in pri katerem se dokončno spočije naše srce. Ni življenja, ki bi ga ne bilo vredno živeti. Mnogi se zapirajo pred resničnim življenjem v nekakšen krog samozadostnosti, kot da bi se hoteli obvarovati pred klicami življenja v nekakšno aseptično, neokuženo karanteno (osamo). To so ljudje, ki širijo okrog sebe kulturo smrti, pred katere nevarnostjo neprestano opozarjata papež Janez Pavel II. in papež Frančišek. Kako vse

drugače je v družinah, kjer se že od daleč sliši otroški vrisk, kjer je bogastvo otroške razposajenosti, življenjskega optimizma odraslih ter življenjskih izkušenj starejših. V tem primeru stojimo sredi šole življenja in kako toplo nam je pri srcu, ko smemo biti gostje v takšnih družinah, kako srečni smo, če v takšnih družinah tudi živimo. Največji reveži so dandanes ravno otroci in ostareli, kar je pa najhuje, tudi mladi niso srečni.

Kristjan je velik ljubitelj življenja, zato mu ni vseeno, kakšno je to edino življenje, ki ga ima na razpolago. Hoče ga užiti v polnosti, hoče ga ohraniti za večno. Zato ga neguje z veliko vnemo in zavrača vse, kar mu to polnost življenja kakorkoli omejuje. Samo toliko, kolikor je trden naš temelj, na katerem svoje življenje gradimo, samo toliko je tudi vredno naše življenje. Gre za kvaliteto življenja, h kateri ne pripomore kopičenje, temveč vsebina. In za to kvaliteto si prizadeva kristjan v svojem življenju, zato je njegova stalna skrb zavračanje životarjenja daleč od Kristusa in odločanje za življenje v Kristusu. Samo v njem imamo polnost življenja, imamo življenje v izobilju. Tukaj so si merila tega sveta in merila vstalega Kristusa najbolj narazen!

Podajmo se na velikonočno pot in s seboj vzemimo Marijo, mater Vstalega in Ženo vstajenja.

dr. Ciril Sorč

Zapustil nas je dobri pastir

Na veliko soboto, dan Jezusovega počitka v grobu, se je preselil v Očetovo naročje upokojeni nadškof Alojz Uran. Rodil se je v kmečki družini kot najmlajši od treh otrok. V domači družini je odraščal ob zgledu očeta in matere, ki sta svoje otroke vzgajala v spoštljivosti, ljubezni in veri. Skupaj z govorico je sprejemal tudi molitev, ki je bila del vsakdanjega življenja. Od malega se je naučil, da je vse skrbi in težave izročal v Božje roke. Vse življenje mu je ostala pred očmi podoba očeta, ko je molil na kolenih. Takrat je vedel: če oče, ki toliko ve in zna, kleči pred nekom na kolenih, potem mora ta

Nekdo biti res velik. Ob taki vzgoji je oblikoval svoj življenjski program. Rad bi dosegel poklic, v katerem bi ljudem lahko čim več pomagal. Bog mu je na to iskanje odgovoril pri Mariji Pomagaj na Brezjah, kamor se je odpravil peš: »Nikjer ne boš naredil toliko dobrega, kot če boš postal duhovnik.« Tako je študij nadaljeval na Teološki fakulteti. Po vrnitev od vojakov je doživel preizkušnjo. Začutil je, da je duhovniški poklic nekaj, česar ne bo zmogel. Ponoči ni mogel spati. Čutil je svojo notranjo nemoč. Takrat mu je stopila pred oči podoba očeta s sklenjenimi rokami. Kar čez pižamo si je oblekel talar in šel v kapelo. Bogu je rekel: »Tu me imaš, če me hočeš. Jaz ne morem nič več.« Takrat je

spoznal, da se moč v slabotnosti izpopolnjuje: ko si ti šibak, je Gospod močan. Začutil je, da ni sam, da je z njim Bog, kateremu se mora izročiti. Leta 1970 ga je takratni nadškof Jožef Pogačnik posvetil v duhovnika. Kot duhovnik je najprej služboval kot kaplan v ljubljanski stolni župniji, nato je bil štiri leta na študiju v Rimu in končal magisterij iz kateheze odraslih. Po vrnitvi leta 1977 je bil tri leta rektor ljubljanskega semenišča, leta 1980 pa je bil imenovan za župnika župnije Ljubljana Šentvid. To službo je opravljal vse do leta 1992, ko ga je papež Janez Pavel II. imenoval za ljubljanskega pomožnega škofa. Za svoje škofovsko geslo si je izbral »Da, Oče« in to tudi vseskozi udejanjal. V tem času je sodeloval na različnih področjih. Med najbolj vidnimi sta bili organizacija obiska papeža Janeza Pavla II. v Sloveniji in skrb za Slovence po svetu.

Leta 2004 je bil imenovan za ljubljanskega nadškofa in metropolita. Leta 2009 je papežu Benediktu XVI. podal odpoved službi nadškofa in papež jo je sprejel.

Po uradni upokojitvi se je z veliko gorečnostjo posvetil duhovnemu spremljanju različnih skupin na številnih romanjih. Poletne mesece je večinoma preživel na svetih Višarjah, v letih 2013 do 2015 pa je živel v Trstu pri šolskih sestrah.

V času upokojitve je rad priskočil na pomoč pri birmovanjih in raznih drugih slovesnostih. Vsem bo ostal v lepem spominu po svojem vedrem razpoloženju, pevskem talentu in očetovsko topli človeški naravi. Zelo je bil cenjen kot duhovni vodja na različnih romanjih. Zadnja leta je njegovo zdravje vedno bolj pešalo. Duh je bil voljan, a telo vse bolj slabotno. Svojo zemeljsko pot je zaključil v jutru velike sobote v oskrbi požrtvovalnih članov društva HOSPIC in še enkrat izrazil svojo popolno pripravljenost: »Da, Oče.«

Škofa Urana je poznalo in spoštovalo veliko ljudi doma in po svetu. Med drugimi se je na njegovo smrt odzval tudi slovenski politični vrh. Naj mu bo Gospod bogat plačnik za vse njegovo požrtvovalno delo.

p. Simon Peter Berlec – po povzetku iz Družine

»Ne gre drugače, kot da, ko gledaš nazaj, živiš ta trenutek in se pripravljaš tudi za naprej. Zdi se mi, da je Božja zvestoba v preteklosti, ki sem jo vedno čutil, tisto zagotovilo za sedanjost, da si radosten. Skozi različne preizkušnje to predstavlja tudi zagotovilo in upanje za prihodnost. Božja zvestoba v preteklosti je upanje za prihodnost.«

»Mi vidimo življenje z določenega zornega kota, ne razumeš pa vsega in nikoli ne boš. Bog že ve, zakaj dela tako, zakaj dopušča določene stvari v našem življenju. Čisto vse stvari, še tako nerazumljive, imajo svoj pomen v Božjem načrtu, so dragocene. Če si nosil zavest, da je Bog tukaj, ni bilo težko. Danes lahko rečem, Bogu hvala za vse to, kar je Gospod delal v mojem življenju.«

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Vrnitev nemirne potepinke (1)

Dragi moji rojaki, naj bo tole nekakšen uvod v rubriko, s katero vas bom, vsaj upam, redno kratkočasila.

Minilo je leto, odkar sem nazadnje obiskala Avstralijo. Nisem je videla dolgih devet let, čeprav sem prek ljubih prijateljev ostajala v tesnem stiku z njo. In seveda prek avstralske književnosti. V tem času sem prevedla lepo število avstralskih romanov, tudi tistih temeljnih, ki jih kot posvojenci dežele *Down Under* gotovo poznate. *Piknik pri Hanging Rocku*, *Jezdec*, *Shiralee*, *Moja sijajna kariera* ... Avtorica slednjega, Miles Franklin, ki je velik del svojega življenja preživela na tujem, je nekje zapisala: »Tako ljubim svojo deželo, da vem, kako je skupaj z drugimi občutiti ljubezen do njihove. Imenujejo me slepo zaljubljena Avstralka. Dežela sama je, ki jo ljubim kot ločeno bitje. Mislim, da imam od vseh narodov, kar jih poznam, najraje Američane. V Angliji ljubim predmete, duhovno hrano, umetnostne zaklade, družabno življenje, in v Avstralji je to kontinent sam.«

Njene misli sem si zabeležila nekoč davno, ko sem še živela v Melbourneu, saj tega občutja sama nisem znala ubesediti. Te svoje ljubezni do avstralske pokrajine. Do tistega posebnega vonja, ki je ves čas v zraku. Neskončnega neba. Čudaških glasov in zvokov. Do svobodnih prostranstev, dolgih avtobusnih in avtomobilskih voženj in Južnega križa, ki se do jutra obrne na glavo. Ja, sedem let Avstralije se je neizbrisno vtisnilo vame, v moje srce, oči, nosnice, ušesa.

Lani aprila sem, točno na dan prve obletnice atkove smrti, sedela ob Yarri na svojem ljubem, nad reko nagnjenem evkaliptusu, ki mi je bil v času bivanja v Kewju prijatelj in uteha. Ko so me domači prišli obiskat v Avstralijo, sem tudi atka peljala tja. Velik vtis je naredilo nanj staro, skrivenčeno drevo. Bil je človek, ki je prav toliko kot ljudi ljubil naravo in živali ter mi od malih nog dajal zgled za sporazumevanje in sproščeno sobivanje z njimi. Njegova največja ljubezen pa je bil slovenski jezik, temelj za obstoj vsakega naroda. Nekaj let je v *Mislih* celo objavljial Pisma o slovenščini slovenskim rojakom v Avstraliji, morda se jih še spomnite. Zmolila sem očenaš in angelčka za njegovo dušo in ga čisto telesno čutila ob sebi na tisti debeli veji. Nad glavo mi je zavreščala rozela, malo

stran je zazvončkljal bellbird, kukabara je hripavo preizkušala svoj hehet in jata rac je zdrsnila pod menoj po mlečnorjavi gladini Yarre. Občutek popolne sreče in pripadnosti. Takrat sem vedela, da sem spet doma.

Seveda so svoje naredila tudi vnovična srečanja z vami. Nepozabno je toplo snidenje v dvorani na kosilu po nedeljski maši, ko kar nisem vedela, koga naj še objamem, h komu prisedem, s kom še pokramljam. Tako iskreno veseli smo bili drug drugega, kot da se ne bi nikoli razšli, kot da ne bi že osemnajst let živeli na nasprotnih koncih sveta. In vsi po vrsti ste me spraševali, ali se bom vrnila. »Saj sem ves čas tukaj,« bi najraje bleknila, ampak ker bi me najbrž čudno gledali, rekla: »Brez skrbi, zdaj bom pogostejše prihajala.« Zelo zelo resno sem to mislila.

Pa nam je usoda vsem prekrizala načrte. Nič več ne vemo, kaj bo. Vsemogočni koronavirus nas je fizično ločil za nedoločen čas. Hecno pa je, kako je zločestemu mikroorganizmu kljub vsemu uspelo združiti svet, nas v duhu zblížati. Doletela nas je neusmiljena vaja v ponižnosti, solidarnosti, potrpežljivosti. Prav svetopisemsko. V Sloveniji, Avstraliji, povsod. Ostajamo doma. Nenadoma imamo časa na pretek. Lahko beremo, gledamo filme, vrtnarimo, gremo na sprehod, ustvarjamo, na novo spoznavamo svoje bližnje – partnerje, starše, otroke. Človekov značaj se v izrednih okoliščinah pokaže v najbolj izčiščeni obliki. Lahko pospravimo vso kramo, resnično in tisto v nas. Besed nam tale virus ne more vzeti. Jezika tudi ne. Niti navezanosti, ljubezni ali spominov.

V tem negotovem času se s svojimi mislimi torej vračam k vam v *Mislih*, ki sem jih nekaj let pomagala urejati patru Metodu. V glasbi je polovinka polovica celine; pa naj se tako imenujejo, sem si rekla, saj sem tudi sama zmeraj napol tukaj in napol tam spodaj. Napol Slovenka, napol Avstralka. Civilizirana ciganka, tako se čutim. Upam, da vam bodo polepšale vsaj kak trenutek, širile obzorja, budile spomine in – v dobrem pomenu – dajale misliti.

Pesem o ljubem Neznancu Svetem Duhu

Oj, harfa, pojva Duhu Svetemu!
Z Očetom, s Sinom Bog je Troedini;
med nami je in v nas je – proti zlu,
ki zmeraj laž v prijaznih mislih hlina.

Oj, harfa, pojva svetemu Gostaču!
Za to je bil poslan na svet ljudem –
je kdo podoben temu Pomagaču?
»Pomagaj, prosim!« ni nikdár problem!

Oj, harfa dajva pesmi cvet ljubezni!
Naš Bog Ljubezen je od vekomaj.
Ljubezni ni nikjer v peklenskih brezni:
z ljubeznijo Pekel bi vžgal se v raj ...

Oj, harfa, pojva: Sveti Duh nas ljubi!
In rad gre z nami vso življenjsko pot:
božansko zvest Gospodovi oblubi –
da nam v tolažbo je Njegov prihod!

Oj, harfa, pojva da ne pozabímo,
da Gosta Svetega greh odsloví –
le smrtni greh, ki vrže strup v intímo.
Ne daj, o Duh, da se nam to zgodí!

Veš, harfa ljuba, někdo mora peti
o Svetem Duhu, da je rad pri nas!
Pomaga nam, da znamo res živeti –
da nam ljubezen je v največjo čast!

p. Vladimir Kos, DJ

ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

ŽIVLJENJE, OBRNJENO NA GLAVO

Življenje se nam je v samo nekaj dneh obrnilo na glavo. Marsikdo se ne znajde v novih razmerah. Vedno bolj ga omejuje tistih nekaj metrov bivalnega prostora, vedno bolj je osamljen in si ne zna predstavljati, kako dolgo bodo te izredne razmere še trajale. Niso redki tisti, ki Boga kličejo na zagovor in ga sprašujejo, zakaj je to dovolil.

Bog je to res dopustil, ni pa on povzročitelj tega stanja. To je sad človekove obstojnosti. Kar se nam je zgodilo, je za vse izziv in klic k treznemu, bolj humanemu življenju. Bog nam tako daje priložnost, da se vrnemo k njemu, da s svojo molitvijo pokažemo, da smo preizkušnjo vzeli resno in jo bomo s skupnimi močmi in z Božjo pomočjo obrnili sebi v prid. Zato se potrudimo, da z molitvijo in solidarnostjo ustvarimo močno verigo ljubezni, zaupanja, sprejemanja drug drugega in vere v moč življenja, ki prihaja od Boga in se k njemu vrača.

V času izrednih razmer se strogo držimo navodil naše vlade in priporočil, ki nam jih dajejo krajevni škofje. Z vsemi župljani smo vsak dan povezani pri daritvi svete maše in v vsakdanji molitvi.

Branko Balažic, župnik na Trsteniku, dekan dekanije Tržič

MED NAMI JE BILO ...

Samo nekaj dni potem, ko so v Sloveniji razglasili izredne razmere in smo upali, da ne doma ne pri nas v Avstraliji ne bo preveč obolelih, se je obrnilo drugače. Na 4. postno nedeljo, 22. 3., smo pri našem svetem Rafaelu in v škofiji Parramatta še obhajali sveto mašo z ljudstvom, marsikje v Avstraliji pa so bile vse svete maše in obhajanja zakramentov že odpovedani. Nas

Veliki petek - spomin Kristusovega trpljenja

lednji dan opoldne se je zgodilo tudi pri nas; v Wollongongu malo prej, v Canberru pa samo nekaj dni pozneje. Samo še to nam je uspelo, da ste rojaki prišli pomagat počistiti cerkev, dvorano, okolico in prostore. Bog Vam povrni. Potem pa smo morali zategniti pasove, ko so se ukrepi stopnjevali. Že v četrtek nismo več imeli dopoldanske molitve in svete maše za molitveno skupino, maševal sem potem zvečer. Veliki teden in veliko noč smo obhajali v svojih domovih. Tudi sosede melkiti, ki nadvse slovesno obhajajo veliki teden, so bili zaradi prepovedi gibanja in zbiranja omejeni. Z njihovim župnikom p. Joshuom in diakonom Georgesom smo sami obhajali obrede velikega tedna. Na veliki četrtek smo po sv. maši, ki sem jo daroval, kratko zmolili pred Najsvetejšim (naša molitvena ura je odpadla), nato so prišli še njihov kaplan p. Melhem, dve pevki in snemalec, ki je skrbel za prenos bogoslužja. Molili smo večernice, obhajali smo t. i. »tenebrae«, ko duhovniki in diakon preberemo 12 evangelijev o Jezusovem trpljenju.

nju. Po vsakem evangeliju je kratka molitev in vsakič ugasnemo eno od 12 prižganih svečk. Nato smo počastili križ, kot ga mi častimo na veliki petek. Veliki petek in velikonočno vigilijo smo obhajali sami, brez udeležbe ljudstva. P. Joshua je vodil velikonočno vigilijo pozno zvečer; njihova velikonočna vigilija je bistveno drugačna kot naša. Zberejo se na dvorišču (letos smo se zbrali v cerkveni veži, ker nas je moralo biti malo) s prižganimi svečami. Po spevih glavni mašnik trikrat potrka na

cerkvena vrata in subdiakon jih od znotraj odpre, podobno kot v obredu posvečevanja cerkve. To je spomin na odrešenje, ko je Jezus »šel v predpekel« in nas s svojim vstajenjem vse odrešil. Po sprevodu v cerkev izmenjuje s pevci pojejo precej dolgo svetla maša. Ognja pred vigilijo ne blagoslavlja. Letos tudi mi nismo blagoslavljali ognja zaradi razmer, ki še trajajo.

Vstajenjska procesija je letos odpadla, zato sem velikonočno sveto mašo daroval ob 9.30 dopoldne. V duhu smo bili povezani med seboj, prav tako na velikonočni ponedeljek, in smo vse do zdaj. Naše pirovanje je odpadlo, kar veliko pa Vas

P. Darko blagoslavlja vodo pri velikonočni vigiliji.

Velikonočni zajtrk je pripravil Florjan.

je poklicalo in povprašalo po zdravju ali če kaj potrebujem. Tisti, ki ste mogli, ste pomagali, in še je čas za to. Bog nam pomaga rasti tudi zdaj, ko se ne moremo videti in marsikdo me sprašuje, kdaj se bomo lahko. Takrat bo spet vse oživel, če se bomo, seveda, res potrudili, vsak zase in skupaj. Bogu hvala in Bog Vam povrni.

Ob 50-letnici slovenskega misijona in naše prve cerkve sv. Rafaela v Merrylandsu pripravljamo spominsko knjigo. Na Silvestrovo 2019 je minilo 50 let od blagoslova naše prve cerkve, na novega leta dan 2020 pa 50 let od prve sv. maše v naši slovenski cerkvi. Do zlatega jubileja nove, sedanje cerkve, je še nekaj časa (2023), vendar bomo začeli zbornik pripravljati že zdaj, dokler imamo med rojaki še nekaj živih prič, ki so pomagale zgraditi naš skupni dom v Bogu. Živa Cerkev ima resnično dom v Bogu takrat, ko udje ubrano sodelujejo med seboj, zato bi radi pohiteli. V slogi je moč! »Veselite v Gospodu je naša moč« (Neh 8,10).

Ker je zaradi epidemije korona virusa življenje zastalo in se moramo še držati doma, bomo slovesnosti načrtovali in obhajali, ko bo to mogoče. Dokler moramo ostati doma in skrbeti za svoje in tuje zdravje, pa lahko že kaj sestavimo, napišemo kakšen spo-

min, poiščemo kakšno fotografijo, da nam bo potem delo lažje in hitreje steklo.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

Od sredine postnega časa nimamo Božjih služb z ljudstvom. Vsak dan pa darujem svete maše po Vaših namenih, med tednom vsak večer, ob nedeljah ob 9.30 dopoldne. Zato Vas vabim, da darujete za svete maše, tudi če ne boste mogli biti navzoči. Spomini, ki jih naročate poleg oznanjenih svetih maš, so samostojni mašni nameni. Te maše oznamim in opravi med tednom, kadar nimam naročenih svetih maš, ali pa jih oddam še drugim duhovnikom (misionarjem, upokojenim duhovnikom). Dobrodošli bodo še drugi Vaši darovi, zlasti zdaj, ko ne moremo k nedeljskim Božjim službam in nimamo nedeljskih in prazničnih nabirk. Kuverte, ki ste jih dobili z našo revijo Rafael, čimprej pošljite po pošti, ker kasneje tako radi pozabimo.

Vsa srečanja in praznovanja so do nadaljnjega odpovedana, prav tako sestanki. Krstna slavlja in poroke odložimo. Izjema je krst v sili ali v smrtni nevarnosti. Pogrebi so v najožjem družinskem krogu. Pogrebne maše bomo obhajali kasneje, ko se bomo lahko spet zbirali v naših cerkvah in boste takrat o njih posebej obveščeni.

Bolne in ostarele bom obiskoval samo ob previdevanjih ali v nujnih primerih. V maju so spet dovoljeni obiski in bo lažje. Za tiste, ki zbolijo za koronavirusom, pa so posebej pooblašteni duhovniki, ki se tudi oblečejo v zaščitno opremo.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

V aprilu in maju zaradi epidemije koronavirusa nismo obhajali bogoslužij v naši cerkvi Vseh svetih. Prav tako do nadaljnjega ni srečanj v klubu Planica. Ko se bo stanje kaj izboljšalo, se obvestimo med seboj. V juniju je redna sv. maša v nedeljo, 14. 6. Takrat praznujemo praznik sv. Rešnjega telesa in krvi in bo po redni sv. maši

ob štirih popoldne kratka evharistična pobožnost. Če bo izredno stanje še trajalo in ne bomo mogli v cerkev, se bomo, ko bo to mogoče, zbrali redno 2. nedeljo v naslednjem mesecu. Za obiske bolnih in ostarelih ter previdevanja lahko pokličete p. Iva Tadića ali najbližje duhovnike.

Pogrebi so še vedno dovoljeni v najožjem družinskem krogu, brez svete maše. Za svete maše se dogovorimo kasneje in jih bom posebej oznanil, ko bomo spet lahko prihajali k Božjim službam.

Hvala za sodelovanje in razumevanje.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Velikonočna sv. maša je odpadla, ker so zaradi epidemije koronavirusa odpovedane vse svete maše z ljudstvom. Ko se bo stanje izboljšalo, se bomo spet zbrali k bogoslužju vsako 3. nedeljo v mesecu. V maju ne bomo imeli slovenske sv. maše, 21. junija, 19. julija in 16. avgusta bo sv. maša ob petih popoldne, od septembra dalje pa ob šestih zvečer.

Za obiske bolnih in ostarelih ali previdevanja lahko pokličete p. Miroslava Jelića, hrvaškega patra v Farrerju, ali najbližje duhovnike.

NEWCASTLE – HAMILTON – KATEDRALA SRCA JEZUSOVEGA

Sv. maša bo spet v božičnem času, na praznik sv. družine 27. 12. ob šestih zvečer. Prosimo, obvestite se med seboj. Ker nas je v tamkajšnji slovenski skupnosti ostalo zelo malo in nekateri ne morejo več prihajati k Božji službi, bomo s to sv. mašo verjetno končali naša slovenska bogoslužja v Newcastleu.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Velikonočna sveta maša je odpadla, dogovorili se bomo naknadno, ko bo mogoče. Prenos sv. maše iz katedrale sv. Štefana v Brisbanu lahko spremljate na internetu: www.archbne.org/bzw ali od drugod.

Septembra romamo v Marian Valley, sv. maša bo tam v soboto, 12. 9., ob enajstih dopoldne, nato procesija h kapelici Marije Pomagaj in skupno kosilo.

Novembra pa se bomo zbrali v Marian Valley k sv. maši in molitvam za rajne v soboto, 14. 11., prav tako ob enajstih, takrat bo sv. maša v naši tamkajšnji kapelici Marije Pomagaj.

NAŠI POKOJNI

LEON ROBAR je umrl 16. 2. 2020 v Goulburnu, NSW. Rojen je bil 5. 4. 1939 na Žabljeku pri Poljčanah. V družini je bilo osem otrok. V Sydneyju je kot samostojni podjetnik več kot 20 let vodil čistilni servis, zadnja leta pa je živel v Goulburnu. Zapušča ženo Angelo, sina Davida – Daniela, hčerko Lidijo in dva vnuka, v Avstraliji brata Janeza in njegovo družino, v Sloveniji štiri sestre, in še enega brata, ki živi v Nemčiji. Od pokojnega so se poslovili v Goulburnu 21. 2. 2020, nato je bil upepeljen.

Hvala Janezu Robarju za sporočilo.

EDVIN KRŠEVAN je umrl 2. 3. 2020 v bolnišnici Liverpool. Rodil se je 30. 11. 1947 v Trstu. Zapušča ženo Liliano, štiri otroke in devet vnukov. Pokopan je bil 10. 3. 2020 na pokopališču Forest Lawn v Leppingtonu. Pogreb je vodil hrvaški duhovnik g. Zvonimir Gavranović.

Hvala Štefici Tom za sporočilo.

ANGELA BRALA, rojena GRLJ, je umrla v bolnišnici Braeside v Prairiewoodu na velikonočni ponedeljek, 13.4.2020. Rodila se je v Trnovem pri Ilirski Bistrici 22. 5. 1939, v družini je bilo šest otrok. Mladost je preživela v Harijah. V Avstralijo je prišla 9. 7. 1957. Z Matetom Brala sta se 23. 4. 1960 poročila v cerkvi sv. Jožefa na Kangaroo Point v Brisbanu. Družina je bila povezana s krajevno župnijo Brezmadežne Device Marije v Bossley Parku in tudi z našo cerkvijo sv. Rafaela v Merrylandsu.

Angela je bila zvesta naročnica *Misli* in *Rafaela*. Rada se je oglasila v Merrylandsu in darovala za svete maše. Prav tako je ohranjala stike s prijateljicami in prijatelji iz domačih krajev, udeleževala se je izletov, ki jih je pripravljala klub Triglav; češenj v Bathurstu ni nikoli zamudila. Angela zapušča sinova Petra in Martina in hčer Lindo, vnuke Emmo, Luka, Matthewa, Natalie in Adriana ter pravnukinjo Archie. Mož Mate je že pokojni. K pogrebniemu obredu so se zbrali v župnijski cerkvi Marijinega brezmadežnega spočetja v Bossley Parku v torek, 21. 4. 2020, in pokojno Angelo pospremili na pokopališče Liverpool.

CVETKA BERNARDA (NADA) GREGORIČ, rojena VRH, je umrla 15. 4. 2020 v bolnišnici v Bankstownu. Rodila se je v Dolnjem Zemonu pri Ilirski Bistrici 3. 11. 1932. Po poklicu je bila čistilka. Z možem Jožetom Gregoričem sta se poročila na Reki (Rijeka), emigrirala v Italijo in živela nekaj časa v Latini (mesto med Rimom in Neapljem). Družina je v Avstralijo prišla leta 1960, najprej v Freemantle v Zahodni Avstraliji, kasneje so se preselili v Sydney. Cvetka je redno prihajala k našemu sv. Rafaelu v Merrylands, hodila je na izlete in prireditve v klubu Triglav. Bila je družabna in priljubljena in živela je za svojo družino. Vedno je bila nasmejana, dobre volje, če so bile življenjske preizkušnje še tako težke. Bila je članica molitvene skupine, vedno je rada pomagala pri peki peciva in postrežbi po naših nedeljskih sv. mašah. Zapušča sina Mirana z ženo Diane, hčer Mileno, vnuka Samuela in Harrisona. Mož Jože je umrl leta 1996. K pogrebniemu obredu smo se zbrali v družinskem krogu v kapeli Mother of Mercy v Rookwoodu v sredo, 22. 4. 2020, nato je bila pokojnica upepeljena. Pogrebno sv. mašo bomo obhajali v Merrylandsu, ko bo to mogoče.

RICHARD BOGATEC je umrl 22. 4. 2020 zjutraj v bolnišnici Westmead. Rodil se

je 10. 2. 1939 v Brescii (Brescia) v Italiji. Družina se je kmalu vrnila v domači kraj Sv. Križ pri Trstu. Richard je v Avstralijo prišel leta 1958 in opravljal različna dela, največ kot pomočnik v kuhinji. Dne 10. 10. 1970 sta se v naši cerkvi v Merrylandsu poročila z Rozino Balažic, ki je doma z Dolnje Bistrice pri Črenšovcih. Družina se je v osemdesetih letih vrnila v Slovenijo, Richard pa je želel ostati tukaj in je odtlej živel sam v Gledesvillu in pozneje v Granvillu. Rad je prihajal k našim Božjim službam v Merrylands, vsak petek k češčenju Najsvetejšega, pomagal je pri kakšnih opravilih, največ pri prodaji rabljenih predmetov – »garage sale«. Rad je tudi slikal, risal, pripravljala plakate za »garažne razprodaje«, še na pisma, ki jih je pisal sorodnikom, znancem, prijateljem, je rad narisal rožice, ptičke in druge vinjete. Bil je dober mož vedrega značaja, potrpežljiv in družaben. Ko je pri nas deloval p. Filip Rupnik, se je Richard pridružil Frančiškovi družini. Ko bolan in star ni več mogel skrbeti zase, sta zanj skrbela hči Suzana in Ludvik Štefko, zadnjih pet let pa je živel v domu Estia Health – Merrylands Aged Care v Greystanesu. Vsak prvi petek sem ga (p. Darko) obiskal in mu prinašal sveto obhajilo. Richard zapušča ženo Rozino, hčer Mary s Štefanom, sina Richarda z ženo Brigito, hčer Suzano z Ludvikom, vnuke Evo, Marka in Davida, brata Luciana in Alda ter sestre Gabrijelo, Adelo in Silvijo z družinama.

Pokopan bo na Dolnji Bistrici v župniji Črenšovci v Sloveniji. V Merrylandsu pa bomo zanj obhajali pogrebno sv. mašo, ko se bomo spet lahko zbirali k Božjim službam.

STANISLAVA – STANA BARIČ, rojena STAVANJA, je umrla 26. 4. 2020 v Georges Hallu, NSW. Rodila se je v Nadanjem Selu v župniji Šmihel pri Pivki 20. 8. 1934. Leta 1956 se je v Italiji poročila z Andrejem Baričem, ki je bil doma iz Zavrha pri

Vremah, in naslednje leto sta prišla v Avstralijo. Oba sta bila dejavna člana slovenske skupnosti, največ pri klubu Triglav, pa tudi v našem Merrylandsu smo se poznali in srečevali. Mož Andrej je umrl leta 2017. Stana zapušča sina Tonyja z ženo Mojco Mario, hčer Tanyo z možem Anthonyjem, vnuke Eliso, Briano in Alexandra, svakinjo Barico z družino v Wollongongu ter sestri Ano in Evo z družinama v Sloveniji. K pogrebni obredni smo se zbrali v ponedeljek, 4. 5. 2020, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pogrebno mašo bomo obhajali, ko bo mogoče. Počiva na slovenskem pokopališču

JOSIPA KRAJNC, rojena NOTESBERG, je umrla v domu SVIAA Nursing Home v Bossley Parku v soboto, 2. 5. 2020 zjutraj. Rodila se je v Križovljanu pri Varaždinu 16. 9. 1927. Leta 1953 sta se v Mariboru poročila z Martinom Krajncem, avtomehaničarjem in kleparjem, ki je bil doma iz Preroda pri Ptujju, in je pokojni od leta 2017. Josipa in Martin sta redno prihajala na prireditve na Slovensko društvo Sydney, zadnja leta pa sta živela v domu počitka in

prejemala obhajilo ob prvih petkih. Josipa zapušča hčer Zdenko z možem Stevenom, sina Mirana, vnukinje Tanyo, Lidijo, Danico, Sašo, pravnuke Isabello, Talio, Alexandra, Mio in Luca. K pogrebni obredni smo se zbrali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v četrtek, 7. 5. 2020, in jo pospremili k počitku na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu. Pogrebna sv. maša bo kasneje.

VID STARIHA je umrl 5. 5. 2020 v bolnišnici Hornsby. Rodil se je 14. 1. 1930 v vasi Praproče v župniji Semič. Žena Cvetka, rojena Skala, je prav tako domačinka iz semiške župnije. Vid je bil po poklicu varnostnik. Zapušča ženo Cvetko, sina Sandyja z ženo Deborah, hčer Wendy z možem Michaelom, vnuke Jacksona, Kurtisa, Sabrino, Cherie, Adama, sestro Tončko in svakinjo Tončko z družinama v Avstraliji, brata Jožeta ter sestri Marijo in Stanko z družinama v Sloveniji. K pogrebni obredni smo se zbrali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v torek, 12. 5. 2020. Vid počiva na pokopališču Macquarie Park Cemetery. Pogrebno sv. mašo bomo obhajali kasneje.

MIR Z NOVIM IMENOM

Naslov je parafraza dialoga iz neke znane filmske serije, ne bom povedala katere, ker bi zagotovo vznemirila eno od obeh skupin, prepričljivo prepričanih o svojem zaprmej prav. Sicer pa ni važno. Hotela sem zapisati le, da tako zelo potrebujemo mir, da bi mu morali dati celo novo ime.

Pred dnevi mi je prijateljica rekla, zakaj se oglašam na FB in komentiram, naj raje kaj daljšega napišem, če že imam, moram kaj povedati. Najprej se mi ni zdelo smiselno. Priznam, tudi zato, ker je za daljši zapis treba več volje in energije. Toda zadnje čase sem med vsemi komentarji, zapisi, članki, predlogi naletela na toliko povsem *utrganih* variant, ki so mi preprosto nerazumljive. Tu je nekaj pomislekov in vprašanj. Ne razumem, zakaj je bilo treba takoj znoreti in žaliti na vse mogoče načine, ko so se odprle cerkve. Kot vem, nikogar niso silili, naj vstopi vanje. Zakaj pripombe, celo humanistov, naj ostanejo zaprte kar za zmeraj? Zakaj je pomembno, ali se je nekje zapisalo maša, drugje pa sveta maša? Je kdo doživljal telesne ali duševne stiske zaradi različnega poimenovanja? In na drugi strani: zmerjanje novinarjev na najnižji ravni, napadi na RTV Slovenija, kjer

menda nič ne delajo oz. lažejo, so pristranski, sami levičarji (včasih je kdo milostno dodal: z nekaj izjemami). Moja skromna pripomba: z veseljem bi si ogledala kakšen dokumentarec, zanimivo oddajo, intervju, okroglo mizo itd. tudi na kakšni bolj desno usmerjeni TV, pa ne morem, ker take ponudbe pač ni. Pred kratkim sem na FB objavila povezavo na intervju z dr. B. Nežmahom iz leta 2017 o medijih, zgodovini medijev, medijskega prostora v preteklosti pri nas. In to je bil večerni intervju na TV Slovenija. Neverjetno. Dr. Nežmah je bil zelo zanimiv in kritičen, spomnil je na pestrost, pisanost, celovitost medijskega prostora v 19. stoletju. Naj omenim vsaj dva tedanja časopisa: *Slovenski narod* (liberalen), *Slovenec* (klerikalen), toda oba dobra, čeprav sta imela vsak svoj pogled na svet.

Jezus Kristus nazarenski svet križbožji je dostikrat vzkliknila moja pokojna babica, tokrat se ji pridružujem. Včeraj sem med komentarji prebrala, na eni in na drugi strani (beri t. i. levi in desni), toliko zmerjanja, pritlehnosti, celo

pozivanja k državnemu udaru, revoluciji, državljanski vojni, da sem se spraševala, kje živim, kdo so ti ljudje, ki pišejo take strahote. In predvsem, koliko od njih jih to resno misli. In še vedno tudi tuhtam, koliko je sploh smiselno pisati taka besedila: saj jih precej hitro dobiš po glavi, navadno kar z obeh strani. Moja izkušnja. Pred kratkim me je neki gospod v svojem komentarju na FB označil za nekoga, ki sedi na dveh stoli, ker imam o ljudeh in njihovih dejanjih, o dogajanju, o literaturi itd. pač svoje mnenje. In ne preverjam, ali je človek, ki je naredil, napisal, povedal nekaj dobrega, vaš ali naš. Ne zabrišem v kot časopisa samo za to, ker je lev oz. desni. Kot bi razmišljala ena ali druga stran: le zakaj bi ga človek bral, tudi če je v njem odličen članek, in ga je denimo napisal celo njegov stanovski kolega. Ne, to pa res ne gre. Prav tako ne gre, da se strinjaš enkrat z opozicijo, drugič s kakšnim vladnim ukrepom, dejanjem, ker se ti zdi smiselno. Ne, ste nori. Človek mora soditi ali na levo ali na desno, tisti, ki ne sodijo nikamor, so najhujši; bi rekli t. i. levi ali desni.

Nič novega pod soncem, tako so razmišljali že v 15./16. stoletju: »... gorje tistim, ki hočejo ostati ob strani in izpovedovati svoje nazore: njim, ki hočejo ostati med strankami in nad njimi, velja dvojno sovraštvo!« (S. Zweig iz biografije o Erazmu Rotterdamskem Triumf in tragika).

Naj na koncu dodam še nekaj pomirjujočega, kot sodi tudi k naslovu:

Izkušeni mož ve: smisel vseh strasti je, da nekoč otopijo. Usoda vsakega fanatizma je, da samega sebe preigra. Razumnost, večna, tiha in potrpežljiva, lahko čaka in vztraja. Pogosto, ko drugi pijani besnijo, mora obmolkniti in molčati. Toda njen čas pride, zmerom znova pride. (S. Zweig iz biografije o Erazmu Rotterdamskem Triumf in tragika)

Alenka Juvan

NA KOLENIH

*Vse si nas spravil na kolena in nemočni klečimo pred tabo, smrtni virus!
Kakor Prometeja si nas prikoval na črni kamen strahu in
črni orel negotovosti nam kljuje drobovje.
Poljubi so ostali le še za sovražnike, pred objemi moramo bežati,
obiski so postali prepovedani, govorimo lahko le še v slušalko in mikrofoni,
druženje je postalo kaznivo, rokovanje pa smrtno nevarno.
Kljub cvetenju in bohotenju narave, kljub izzivalnemu soncu in petju ptic,
svetlim zvezdam in smejoči se luni, kljub očiščenim rekam in
pobeglemu smogu ostajamo priklenjeni v svojih sobah,
zasvojeni zremo v ekrane in seštevamo črne številke tvojih žrtev.
Ti, ki nisi le parazit, ampak tudi terorist in morilec,
ki se tihotapiš naokrog in čakaš na žrtev in jo potem narediš za svoje orožje,
kaj hočeš od nas?
Nas hočeš prisiliti, da te priznamo kot zlobno božanstvo,
da predte pademo in te molimo, ker smo se odrekli svoji veri v ljubečega Boga?
Nas hočeš osvestiti, da nismo gospodarji sveta in
ne življenja, ker smo si tako objestno oboje prisvojili?
Nas hočeš umiriti in ozdraviti, ker smo postali bolniki s pomanjkanjem časa?
Nas hočeš zdesetkati, ker ne znamo več drug z drugim deliti?
Nam hočeš preprečiti dihanje, da bi lahko spet zadihala Zemlja?
Si morda samo nastavil ogledalo naši slepi in ošabni sebičnosti,
da bi razmislili, kaj je zares pomembno?
Si nam hotel postaviti meje, ker smo mislili,
da si lahko brezmejno privoščimo vse, in si nas hotel ločiti,
da bi na novo uzrli sebe, drugega in Boga?
Strah me je in drgetam pred teboj,
ker lahko spreminjaš ljudi v hudobne soljudi, a vseeno verjamem,
da so ti dnevi šteti, ker nisi božanstvo, jaz pa poznam resničnega Boga;
zato verjamem, da tudi proti tebi obstaja zdravilo,
verjamem, da se bomo kmalu lahko spet objemali, poljubljali, rokovali in družili;
verjamem, da bodo kmalu oživele naše ulice in
trgi in bodo igrišča spet polna otroškega smeha.
Le mi bomo morda drugačni kakor prej:
morda bomo vedeli, da nismo gospodarji sveta,
morda bomo spoznali dragocenost življenja,
morda ne bomo več splavljali otrok in evtanazirali starih,
in morda nam bo narava spet božji vrt!*

p. Pavle Jakop OFM

Križev pot v času epidemije

Nastal ob spremljanju prijateljev iz Italije
ter v prošnji za obvarovanje Slovenije

Anja Kastelic, posvečena sestra v Bratstvu Veselje Evangelija
Reliefne podobe križevega pota krasijo dvorišče Baragovega doma –
avtorica Zorka Černjak

1. postaja: Jezusa obsodijo na smrt

Izvedeti, da si okužen z novim virusom, spontano pripelje tudi do strahu pred smrtno obsodbo. Nihče ne ve, kako bo bolezen potekala, in nihče ne ve, kdo od ranljivejših se lahko še okuži in tako postane obsojen na smrt. Kako naporno je živeti s tem strahom, Gospod, kako naporno je nemirno pogledovati v prihodnost. Toda, Gospod, ti si ljubitelj življenja, ti si močnejši tudi od te epidemije. Prosimo te, ozri se na krike mnogih, ki v strahu in bolečini izgubljajo svoje najdražje, in zaustavi to »kugo« našega časa.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

2. postaja: Jezusu naložijo težki križ

Mnogi že nosijo križ okužbe in bolezni. Niso si ga izbrali in vendar jih je zadel. Gospod, stoj jim ob strani, podpiraj njihova telesa v boju zoper okužbo, in naj ozdravijo! Ozri se na sorodnike, ki preplašeni spremljajo stanje svojih dragih, ki trepetajo ob vsakem poslabšanju ter se neznansko razveselijo vsakega, tudi majhnega izboljšanja. Ozri se na tiste, ki izolirani preživljajo svoje dneve doma, na tiste, ki zapuščeni ležijo v bolnišnici ali v zasilno zgrajenih šotorih, stran od domačih, stran od ljubljenih. Ozdravi in okrepi jih s svojim zdravilnim objemom.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

3. postaja: Jezus pade prvič pod križem

Gospod, na tej postaji te prosimo za zdravstveno osebje, ki se bojuje in omahuje pod težo križa te epidemije. Mnogim primanjkuje zaščitne opreme, mnogi podaljšujejo svoj delovni čas ter dneve in noči žrtvujejo za reševanje bolnikov. Nekateri ne zmorejo več, ker ne vidijo konca. Gospod, tudi ti veš, kaj pomeni pasti po tleh in obležati. Daj tem ljudem moč in pogum, da bodo v moči tvoje Milosti ponovno vstali in hodili ter še naprej darovali življenje za svoje brate. Obišči jih s svojo tolažbo in močjo!

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

4. postaja: Jezus sreča svojo mater

Marija, tvoja materinska navzočnost je v bolečini kakor spomladanski dež, ki napoji izsušeno zemljo in oznani, da bo zacvetelo življenje. Bodi med nami in ne nehaj prositi za človeštvo, ki se utaplja v teh težkih razmerah. Stoj ob strani tistim, ki umirajo in nimajo nikogar ob sebi. Ti sama jim bodi nežna bližina. Stoj ob strani tistim, ki izgubljajo svoje. Ti sama jim briši solze. Stoj ob strani osebju, ki omaguje. Ti sama jih dvigni s tal kakor nekoč svojega Sina. Stoj ob strani bolnim. Ti sama jim bodi priprošnjica za zdravje. Stoj ob strani vsem zdravim, da bi zdravi tudi ostali ter odgovorno in hitro delali za dobro vsega človeštva. Marija, ti sama bodi naša zaščita in materinska opora.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

5. postaja: Simon iz Cirene pomaga Jezusu nositi križ

Gospod, prebudi srca mnogih mladih in odraslih, da bi v teh dneh bili pripravljeni prostovoljno pomagati vsem, ki so ostali sami in si ne morejo pomagati. Naj jim bodo kakor angeli, ki jim prinesejo vse potrebno iz trgovine ali lekarne, ki jih lahko pokličejo, če so osamljeni, da z njimi delijo tople besede spodbude in tolažbe. Okrepi mnoge, ki bodo v teh dneh poklicani, da priskočijo na pomoč vsemu narodu ter s svojimi darovi pripomorejo, da nihče od potrebnih ne bo ostal brez pomoči. Naj se v našem narodu zares prebudi prevečkrat pozabljena skrb za drugega. Vsi smo namreč varuhi drug drugega. Naj postanemo in ostanemo resnično bratska Cerkev. Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

6. postaja: Veronika obriše Jezusu obraz

Ko se človek znajde sredi trpljenja, ki ga presega, se zdi, da ne vidi več prav, ne sliši več prav, ne dojema več prav. Njegov obraz je poln udarcev, strahu, groženj, bolečin, solza. In vendar je bila tam žena, ki je pogumno stopila iz množice in trpečemu obrazu povrnila vid. Vrnila mu je svetlobo in pokazala, da ljubezen in bolečina lahko prebivata skupaj. Naj kristjani nenehno opravljamo delo te žene in vsakemu obrazu vračamo podobnost Bogu. Podobo tistega, ki je zlo že premagal in v katerem se poleg bolečine že rojeva veselje Vstajenja.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

7. postaja: Jezus pade drugič pod križem

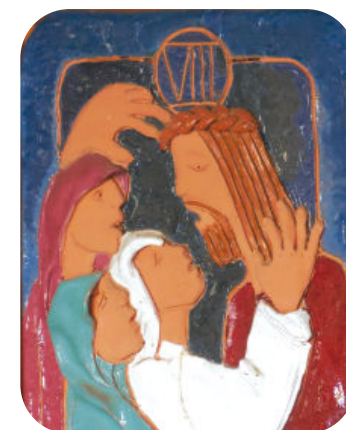
»Ko pride pomlad in se temperature dvignejo, bo vse boljše.« Toda virus je odporen tudi na to. Gospod, ko se obzorje zamegli in se nebo zapre, se vse zdi tako brezizhodno, tako moreče, tako usodno. Ko ni videti konca, sta na preizkušnji tudi naša vera in naše upanje. Tvoja sedma postaja; telesno že nisi zmožel več in vendar je bilo za teboj komaj pol poti, pred teboj pa še najtežje. Kako vstati, Gospod? Kako naprej? Četudi se je tisti petek zdelo, da molči tudi Oče, je spomin na Njegovo obličje in Njegov glas zadostoval, da si vstal. Ker te je ljubezen do nas klicala, ker si vedel, da nas ne moreš pustiti na tleh. Zato je križev pot vedno začasen, tvoja zmaga nad smrtjo in trpljenjem pa večna.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

8. postaja: Jezus tolaži Jeruzalemske žene

Kako potolažiti otroke in ženo, ki so izgubili svojega 30-letnega očeta in moža? Kako potolažiti moža, katerega ženo so ravnokar intubirali in se bori na intenzivni negi? Kaj reči, ko se zdi, da je bolečina na zmagovalnem pohodu? Ti, Gospod, se ustaviš ob teh človeških solzah in jim daš nov pomen. Na skrivnostni način jih spreminjaš v solze umivanja in prerodenja, v solze, ki naznanjajo, da se bo v človeški nemoči na skrivnostni način pokazala tvoja moč. Naj se ob tem, ko se rušijo gospodarski in ekonomski sistemi, na katerih smo toliko časa gradili svoj obstoj in dokazovali svojo moč, rojevamo ponižni in preprosti, potrebni in odprti, da sprejmemo tebe, našega edinega Odrešenika ter verujemo evangeliju, ki v največji temi naznanja prihod skrivnostnega Jutra.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

9. postaja: Jezus pade tretjič pod križem

»Ne moremo več, samo še Gospod nas lahko reši.« (zdravnica iz Bologne); »Vsak dan odhajam na delo in se vračam z močnim glavobolom, toda vztrajam, ljudje me potrebujejo.« (medicinska sestra iz Milana); »Ostanite doma, držite se narazen! Mi tukaj ... smo v resnično težkem položaju.« (zdravnica iz Milana); »Prosimo za mamico včeraj rojenega otroka, ki so jo pravkar intubirali. Stanje se ji slabša.« (družina iz Bergama); »Molite za prijatelja, ki je danes odšel v Očetovo naročje. Imel je 30 let.« (družina iz Magente)

To so samo nekatera sporočila, ki zadnje dni nenehno prihajajo iz Italije. Jezus, do kdaj? Je to resnično? Se bo kdaj končalo? Kako naprej? Kje je vrh te Golgote? Se da izstopiti?

Toda ti brez besed in z velikim naporom vstaneš. Tudi tretjič. Da greš naprej in odpreš pot nam, ki sami ne zmoremo. Da daš življenje zato, da bi ga mnogi prejeli.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

10. postaja: Jezusa slečejo

En droben virus nas je slekel. Slekel je naše mogočne oprave, sesul naše sisteme, razgalil našo krhkost, strl naše lažne bogove. Naredil nas je ranljive in majhne. Tudi drugega pred drugim. Sosed pozdravi soseda, z balkona si pomahata ženski, ki že leta nista govorili, zazvoni telefon in skrbni glas vnuka sprašuje babico, kako je. Postali smo človeški. Ne zaradi virusa, ampak zaradi Milosti, ki nam je poslana v času te epidemije. Kajti v človeški nemoči se kaže Božja moč in prav težke situacije rojevajo nove svetnike, take za »sosedovimi vrati«. Gospod, naj bo Milost močnejša, naj se sredi zla razodenejo plemenite misli in dejanja mnogih src, da bo ljubezen glasnejša od razprtij, edinost močnejša od sovraštva, ranljivost pa novo okno za lepoto občestva med nami.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

11. postaja: Jezusa pribijejo na križ

Nobena država in nobena celina ne uidejo tej novi preizkušnji. Človeštvo je kakor pribito z žebli tega novega virusa, ki se neusmiljeno zariva v telesa bratov in sester po vsem svetu. Križano človeštvo, ki skupaj s teboj vpije: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si nas zapustil?« Gospod, naj bo to čas prečiščenja, naj bo to čas, ko bomo sebi in drugim podarili lepoto odpuščanja. Na križ pribit in izmučen si že težko dihal, ko si izgovoril: »Oče, odpusti jim ...« Kot človeštvo tudi mi težko dihamo v teh nemirnih časih, naj tudi iz naših src pride ta molitev. Ko ne moremo prejeti zakramentalnega odpuščanja grehov, naj bo naša letošnja spoved odpuščanje vsem krivicam, ki smo jim dopustili, da nas s svojimi ostrimi žebli še vedno držijo pribite na sovraštvo ali smo zaradi njih te žeblje zasadili v dušo in telo drugega človeka. Ko smo kakor levi in desni razbojnik pribiti v Tebi, naj tudi iz naših src v moči tvoje milosti pride ta novi vzklik, ki že naznanja vstajenjsko jutro: »Oče, odpusti mi. Oče, odpusti jim.«

Usmili se nas, o, Gospod. *Usmili se nas.*

12. postaja: Jezus umrje na križu

Dopolnjeno je. Jezus, na križu si umrl, zadušil si se. Tako kot veliko naših bratov in sester, ki jim zaradi novega virusa zalije pljuča, zadušijo se. Resnično v vsem si hotel biti blizu človeku, da ga ne bi nikoli izgubil. Naj vsi, ki so odšli s tega sveta, posebno še tisti, ki so odšli nepripravljeni in nespravljeni, v tvoji smrti najdejo svoje vstajenje. Naj vse pričaka tvoje usmiljeno Obličje in naj ne bo nihče izgubljen. Kajti ti si Ljubezen in ta ne prenese, da bi izgubila svoje ljubljene. Naj se najdejo v tvojem usmiljenem naročju.

Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

13. postaja: Jezusa položijo Mariji v naročje

Marija, tako blizu se zdi tista betlehemska noč, ko si v svojem naročju držala novorojenega Otroka. Ob obiskanju angela si velikodušno razprla svoje naročje in vanj sprejela Boga samega. Pod križem, ko se je ponovno stemnilo, te je Oče prosil, da spet razpreš svoje naročje in vanj sprejmeš ne le svojega mrtvega Sina, ampak vse človeštvo, ki je zaradi greha izgubilo sijaj življenja. Poklicana si bila, da postaneš Mati človeštva. Še več, postala si Mati zločincev, Mati izgubljenih in zaslepljenih, Mati prestrašenih učencev in apostolov. In ostala si Mati. Tista, ki ni sodila in ni obsojala, ampak le sprejemala v svoje nežno materinsko naročje. Ostala si tista, ki s svojim Sinom zbira in ne raztresa. Zbira vse tja do binkošti, ko se je ta vesela novica vendarle lahko raztresla po vsem svetu. Marija, ostajaj med nami kakor Mati, ki odpira toplino naročja, kot tista, ki zbira celo nasprotnike. Ostani Mati Cerkve in nam tudi v tej noči pomagaj videti jutro, iz preplašenih učencev delaj pogumne pričevalce tistih, ki so ljubezen že okusili ter nas pošiljaj v svet kot glasnike neustavljivega upanja. Kajti On je svet premagal. Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

14. postaja: Jezusa položijo v grob

Ko stojimo pred negotovo prihodnostjo, ki je po napovedih podobna odprtemu grobu, te prosimo za upanje in zaupanje. Prosimo te, da se usmiljeno ozreš na naš narod ter nas na priprošnjo svoje Matere, zavetnice Slovencev, posebej zavaruješ in zaščitiš. Nas v domovini in tiste po svetu. Majhni smo in v mnogih stvareh nepripravljeni, čeprav bi radi nenehno delovali močnejši in pogumnejši, kot v resnici smo. Ti si rad ponudil svojo usmiljeno roko vsem majhnim, potrebnim, nebogljenim, vsem, ki so te potrebovali. Mi te potrebujemo, Gospod! Zelo. Zato se milostno ozri na nas in nas kljub mnogim storjenim neumnostim in neupoštevanju preventivnih ukrepov obvaruj.

Trmasti smo že od nekdaj. In vendar naj bo tvoje usmiljenje večje od naše trme. Naj se grob pred nami spremeni v vrt vstajenja. Reši nas okužb, epidemije ter obvaruj smrti. Usmili se nas o, Gospod. *Usmili se nas.*

15. postaja: On živi

To so besede, ki so za vedno spremenile tok zgodovine. Nič več ni tako kot prej, nobena bolečina ne more več imeti zadnje besede, nobena grožnja smrti se ne more bohotiti nad Njegovo zmago. Kajti takrat, ko je smrt zasadila svoje zobe v Odrešenika, in je že mislila, da ga je premagala, je spoznala, da je to le začetek njenega konca. Luč je premagala temo in tema se je morala porazena umakniti. Tudi s to epidemijo bo tako. Njen rok je omejen. Težka skala je že odvaljena, kraj smrti, trpljenja, krivic in bolečin že postaja vstajenjski vrt srečanja, življenja in upanja. To je naš evangelij, to je naše življenje. Ta gotovost, da sredi največjih temin srca vselej posije Gospodova svetloba, ki postane trajna Navzočnost. To so tistega Jutra izkusili zmedeni in prestrašeni učenci ter žene.

Razbite črepinje razočaranja so postajale nova posoda upanja, strah se je postopoma spreminjal v vero, preizkušnja in zmeda pa v veselje, ki nima konca. S krstom tudi mi že živimo to Jutro, v katerem ostajamo priče Ljubezni, ki je svet že premagala!

Hvala ti, o, Gospod. Hvala ti.

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

Če bi nam kdo v začetku leta rekel, da bomo letošnji veliki teden in velikonočne praznike preživeli doma – brez blagoslovov butaric na cvetno nedeljo, brez bogatih in pomenljivih obredov velikonočnega tridnevja, brez blagoslova velikonočnih jedil, brez velikonočne procesije ..., bi rekli, da ni čisto »pri pravi«. A nas je doletelo. Potem ko smo najprej le od daleč opazovali divjanje novega neznanega sovražnika – virusa KOVID 19, se je tiho, brez vojne napovedi, prikradel tudi v Avstralijo. Naenkrat se je vse obrnilo na glavo in postavljeni smo bili v novo stvarnost, polno strahu in negotovosti. Prepovedi javnega druženja, obredov ...

V tem času živimo malo bolj sami zase, tudi vaša duhovnika, p. Simon Peter in p. David. Pisarna sameva (no, kaj se že najde za pospraviti). Tudi sam se še bolj zavedam povezanosti med duhovniki in

Cvetna nedelja

verniki. Hvala vsem, ki skrbite za nas duhovnike, hvala, da ste duhovno povezani z nama, pa čeprav v oddaljeni bližini. Hvala vsem, ki to pokažete s telefonskim klicem ali s kakšno drugo pozornostjo. Tudi zato vem, da je bila velika noč lepa tudi zame – čeprav na drugačen način. S pestro pahljačo fotografij velikonočnega tridnevja in velike noči, si boste lahko predstavljali, kako je bilo v Kewju v teh dneh.

SVETO REŠNJE TELO IN KRI – praznik je v četrtek, 11. junija, toda v Avstraliji ga praznujemo v nedeljo, 14. junija, ko bomo imeli TELOVSKO PROCESIJO. K sodelovanju so povabljeni vsa slovenska društva: SD Melbourne, SD Ivan Cankar Geelong, SD Jadran, SD Planica, SD St Albans. Po procesiji bo srečanje v dvorani. Po slove-

snosti bodo članice Društva sv. Eme, pod taktirko predsednice Olge Bogovič, tradicionalno poskrbele za hrano in pijačo.

GEELONG: drugo nedeljo v juniju, 14. junija 2020, bo nedeljska sveta maša ob 11.30 v dvorani Slovenskega društva Ivan Cankar v Geelongu, 100 Asher Road, Lovely Banks. Ob 17. uri (5 p.m.) bo sveta maša v **ST. ALBANSU**.

ŽEGNANJE v čast zavetnikoma naše cerkve in našega misijona, svetima bratoma Cirilu in Metodu, bo prav na njun

praznik, **v nedeljo, 5. julija 2020**. Po slovesni sv. maši bomo zapeli zahvalno pesem Bogu za vse milosti, ki jih prejemamo v našem svetišču. Pridnim gospodinjam se priporočam za dobrote iz domače pekarnice, da se bomo srečali še za skupno mizo.

23. obletnica smrti p. BAZILIJA bo v nedeljo, 26. julija 2020, ob 10. uri. Prav je, da se ga v veliki hvaležnosti spomnimo zaradi vsega, kar je za avstralske Slovence naredil v letih svojega bivanja med vami. Na tem mestu bi se rad zahvalil tudi članicam Društva sv. Eme, ki vsak mesec zanj in za pokojne članice darujejo sv. mašo.

Velika sobota

Z lepimi spomini na Sveto Goro

Velika noč v cerkvi ...

... in pri praznični mizi.

ODŠLI SO

MIRAN VUK je umrl 17. marca 2020 na svojem domu, Meagher St, Deer Park. Rojen je bil 27. oktobra 1967 v Melbourneu. Pogrebno slovo je bilo v družinskem krogu, 26. marca 2020 ob 10. uri, v pogrebnem zavodu Sunshine Funeral Home. Miran je več let delal v tovarni avtomobilov v Dandenongu in Altoni. Zadnjih nekaj let pa je bil invalidsko upokojen. Njegovo upepeljeno telo bo položeno v grob njegovega očeta. Sožalje mami Albini, tetama Danici in Viki ter stricu Zvonku.

MARTIN VIDMAR, rojen 3. novembra 1939 v Hinjah na Dolenjskem, je umrl v Sunshine Hospitalu 30. marca 2020. V Avstralijo je prišel leta 1960 z ženo, s katero sta se spoznala in poročila v Avstriji. Ves čas so živeli v St. Albansu in bili aktivni v tamkajšnjem slovenskem klubu. Od njega smo se poslovili v mrliški vežici pogrebnega zavoda v St. Albansu na veliki četrtek, 9. aprila 2020 popoldne. Sožalje ženi Margareti ter sinovoma Mariju z družino in Darku, sorodnikom v Sloveniji ter sorodnikom v Združenih državah Amerike.

THOMAS BISCAN, rojen 4. septembra 1963 v Melbourneu, je umrl 11. aprila 2020 v Royal Melbourne Hospitalu, Parkville. Od njega smo se poslovili v sredo, 22. aprila 2020, na pokopališču Bulla Cemetery. Thomas je bil sin Angele in Branka Biscana. Delal je kot avtomehaničar v Coburgu. Rad je imel naravo, življenje in ljudi. Tudi odnos z Bogom mu ni bil tuj. Odlikoval se je v potrpežljivosti, znal je prisluhiniti ljudem in jim dati nasvet, če so zanj prosili. Rad je pomagal vsakemu, ki je to želel. Sočutje sestri Mary ter sorodnikom v Sloveniji in na Hrvaškem.

FRANK JAKSETIČ, rojen 1. novembra 1931 v Trpčanah pri Ilirski Bistrici, je umrl na svojem domu v Keilor Downs 11. aprila 2020. Od njega smo se poslovili v četrtek, 16. aprila 2020, v kapeli St Albans in ga nato pokopali na pokopališču Keilor. Sočutje hčerki Anne

in sinu Stojanu z ženo Nado, vnukinjama Janice in Diane ter sorodnikom v Sloveniji. Franc je bil enajsti od trinajstih otrok Jožeta in Jožefine. Danes sta v Sloveniji živa še Vida in Jože. Kot mlad fant se je v začetku avgusta 1954 odločil, da se skupaj s svojo zaročenko Albino poda čez mejo v Italijo. V Trstu sta se 16. oktobra 1954 poročila. Konec decembra 1954 sta se odločila, da se z letalom podata v Avstralijo. V začetku januarja 1955 sta prispela v Sydney. Odpeljali so ju v Bonegillo in kasneje v Shepparton. Na začetku je bil obiralec sadja, Albina pa je delala v tovarni, kjer so sadje pakirali. Septembra 1955 se jima je rodil sin Stojan, ki se je leta 1979 poročil z Nado, v septembru 1964 pa hčerka Anne. Ponosen je bil na svoji dve vnukinji Janice in Diane. Rad je pomagal, kjerkoli je lahko, in se udeleževal srečanj v Slovenskem klubu Jadran. Po 58 letih zakona mu je leta 2013 umrla njegova ljubezen, žena Albina. Leta 2014 so mu odkrili raka, a ni obupal. »Oče mi je dejal: 'You must never give up – keep going – when things were tough', je rad povedal. Ta misel ga je spremljala vse do njegovega odhoda v večnost.

STANISLAVA (STANA) HERVATIN, roj. ŠPILAR, rojena 25. maja 1926 v Kalu pri Pivki, je umrla 29. aprila 2020 v domu Aurum Aged Care v Plentyju. Pokopali smo jo v sredo, 6. maja 2020, na pokopališču Keilor. Sočutje hčerki Sandri z družino, sinu Kevinu z družino, bratu Zdravku Špilarju z družino in ostalim sorodnikom. Stana izhaja iz družine, v kateri je bilo osem otrok; pet fantov in tri dekleta. Bila je odlična kuharica in šivilja. Devetindvajsetega julija 1949 se je poročila z Jožetom Hervatinom. Trinajstega decembra 1950 sta z možem prišla v Avstralijo. Tu se jima je 29. januarja 1951 rodila hčerka Sandra in 28. novembra 1957 sin Kevin. Vsa leta je doma skrbela za družino in s svojimi šiviljskimi spretnostmi razveseljevala mnoge Slovence v Avstraliji. Bila je zelo ponosna na svoje štiri vnuke – Davida, Julie, Michele in Amando, ter na tri pravnuke – Oscarja, Maggie in Michele.

Lipa v moji rojstni vasi

Konec preteklega leta je izšla nova knjiga Slovenke **Milke Dovgan Debevec**, pesnice iz New South Walesa. Natisnila jo je tiskarna Mljač v Divači.

Gospa Milka je v uvodu zapisala:

»Tu so zapisane kratke pesmi, morda bi jih po svoji obliki in vsebini lahko primerjala z japonskim haikujem. Te kratke verze – misli – napišem, kadar se mi pojavijo v mislih in tako, kot jih začutim. Nekatere so zelo kratke, druge daljše, nekatere postanejo pesem.«

Utrinki iz poezije gospe Milke Dovgan Debevc nas vabijo v bogastvo besed, misli, premišljevanja, trpljenja, čudenja, občutkov – lepih trenutkov in bolečine, čustev globine, neba višine.

Pa kapljice rose, ljubezni do slovenstva, do slovenskih besed, skrbno izbranih izrazov, zavutih v spomine. In potovanje srca, želja. Nostalgija ob lipi, ki spomladi ozeleni ob cerkvi v Milkini vasi. »Jo bom še kdaj videla?« se sprašuje. »Bom kmalu počivala v tuji zemlji?«

Vprašanja brez odgovorov. Spet sprašuje: »Kam hitiš, življenje?«

Prosi: »Vrni se, včerajšnji dan!«

Pravi tudi, da je usoda igra z njenimi čustvi – polnimi nemira.

Čudovita poezija. Vsaka beseda v tej knjigi te obogati. Globoke misli, ki bralca raznežijo in prikličejo solze. Enkratno! Gospa Milka piše v prostih verzih podobnih haikuju, ko izliva svoja notranja čustva, sprašuje, občuduje ... Haiku je tradicionalno zapisan v treh vrstah. Prva vrsta mora vsebovati pet zlogov, druga vrsta sedem in tretja vrsta spet pet. Vendar so pesniki pri tej pesniški obliki naredili korak naprej in novejši haikuji so svobodnejši in med bralci zelo priljubljeni.

Draga Gelt OAM, februarja 2020

Nekaj Milkinih »haikujev«:

Čez vso to daljavo
sem čutila sovraštvo.
Ko sem se vrnila,
me ni več bolelo.

Vesela in srečna danes
na glas prepevam.
Me slišiš gmajna kakor nekoč,
četudi sem daleč od tebe proč.

Me ujame, me muči, me zvija
in spet me za nekaj časa pusti
domotožje na miru.

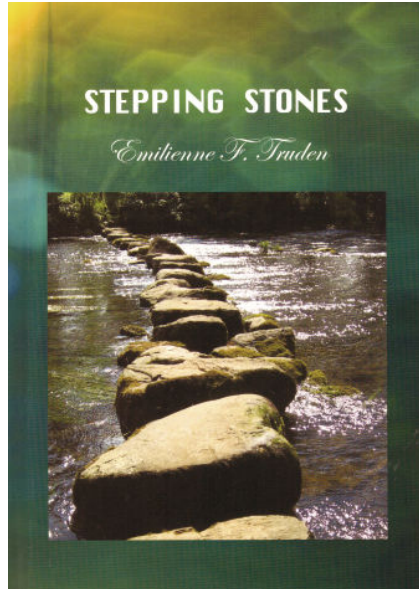
Da bi bili srečni, moramo dati
nekaj sreče tudi med revne ljudi.

NAROD MED NARODI

Če hočemo kot narod ostati,
moramo drug drugemu pomagati,
imeti se radi. Ljudje smo krogi,
med seboj skovani.
Če bomo le posamezni krogi,
ne bomo veriga;
ne bo sidra, da bi naša ladja
ob pomolu obstala.
Brez močne verige
bodo valovi odnesli ladjo
in nas neznano kam,
morda se bomo vsi utopili.

Stepping stones – Pri kamnih

Knjiga Slovenke Emilienne F. Truden *Stepping stones* ali *Pri kamnih*, kot je sama prevedla naslov, je »memoir«, biografija družine, ki jo je avtorica zapisala po svojih spominih in doživetjih. Izdala jo je založba Lilly Pilly Publishing iz Avstralije.

Milena je knjigo posvetila trem generacijam žensk iz njene družine. Občuteno je znala opisati posamezne karakterje, preteklost, tragiko in sočutje, predvsem življenje svoje matere Frančiške. Bila je karizmatična, lahko bi rekli kar pustolovska žena, ki je mislila s svojo glavo in imela pogum za osebno rast. Migrirala je v dve različni državi, posvojila njuno kulturo, se naučila jezika in se predvsem ni nikoli obrnila nazaj.

Najprej pripoveduje o Kozariščah, vasi pod Snežnikom v J Sloveniji leta 1916, ko se babica Angela zaplete s 23-letnim vaškim fantom Frankom. Ranjen se vrne iz vojske domov in vname se močna ljubezen. Pozneje se poročita. Ker je bila Angela takrat noseča, ni smela obleči bele obleke ali imeti venčka na glavi. Pridejo otroci; Frančiška je bila prva od desetih otrok. In že družino prizadene nesreča, saj umre dveletni sin. Milena skrbno opiše vas, običaje, doma sešite obleke žensk, celo

praznične. Dogodke opisuje s toplino, sočutjem, upanjem in veseljem. Skrbno posveti čas otrokom: hoja v šolo, preskakovanje velikih kamnov (tako so prišli čez kanal), verska vzgoja na vasi, njihova revščina in preprosta hrana. In dogodivščine, tudi nevarne, ko so po hostah iskali skrito orožje iz vojne. Kako razburljivo!

Piše o Frančiškinem življenju, ko je kot dekla in gospodinjska pomočnica delala na sosednjih kmetijah. Prva svetovna vojna se je končala in oče se je vrnil iz vojske. Sledi druga svetovna vojna – Italija je okupirala ta del Slovenije. Prijatelj iz otroških let je povabil Frančiško v Francijo. Poročila sta se. Pa je vojna zavihrala tudi tam in Hitlerjeva invazija je mnogo ljudi prisilila, da so se izselili v bolj varne dele države. Milena je pripoved obogatila s črno-belimi fotografijami družine.

Zgodba male Milenke se začne v Franciji. Mati Frančiška, oče Ludvik, brata Joseph in Ludvik. Opisuje življenje v Parizu, tudi igranje z drugimi otroki in živalmi. Kakšne dogodivščine! Potem se je mati odločila za odhod v Avstralijo. Milena ni hotela zapustiti Francije, a je morala iti z družino. Dvaintrideset dni so na ladji Sydney potovali do mesta Freemantle in nato naprej v Melbourne. Nov način življenja, iskanje službe, učenje angleščine. Milena se poroči z Marjanom, fantom iz njenih krajev. Družino prizadene velika nesreča s puško. Življenje gre naprej – fotografije prikazujejo posebne trenutke. Otroci odrastejo; bratranci in sestrčne hodijo po svojih poteh.

Knjiga *Pri Kamnih – Stepping Stones* je odlično napisana biografija družine, ki je preživela veliko viharjev na različnih koncih sveta. Vredna je branja. Iskrene čestitke Emilienne – Mileni. Hvala za zaupanje.

Draga Gelt OAM, februarja 2020

p. David Šrumpf OFM
47 Young Avenue
West Hindmarsh SA 5007
Poštni naslov:
PO Box 156
WELLAND SA 5007
Mobitel – p. David: 0497 097 783
Telefon v Melbournu:
03 9853 7787; E-mail:
slomission.adelaide@gmail.com

»Česa takšnega še nismo doživeli!« slišimo v teh časih kar naprej. To ponavljate tudi mnogi, ki ste doživeli drugo svetovno vojno, razmere pred njo in po njej. Mnoge so prisilile, da ste zapustili dom in domovino ter se odpravili lepšemu življenju naproti. Podobne epidemije so se dogajale tudi v preteklosti, na Slovenskem predvsem epidemije kuge v prejšnjih stoletjih. Nekdo pa je opozoril na razliko med takrat in danes: takrat so bile v času bolezni cerkve polne – danes so prazne.

Tudi naša slovenska cerkvena v Adelaide je od začetka marca prazna. Pri maši se nas je nekaj zbralo še na 4. nedeljo v marcu, od takrat naprej pa smo praznovali cvetno nedeljo, veliki teden, veliko noč in ves velikonočni čas doma. Mnogi ste mi rekli, da spremljate maše po televiziji in verjamem, da so tudi vaše osebne in skupna družinska molitev pomagale, da smo vsaj malo doživeli praznične dni kot dneve milosti.

Tako kot so se napovedani urniki v prejšnji številki *Misli* in v pismih izkazali za neizvedljive, srčno upam, da bo tudi ta zapis »zastarek«; da se bodo razmere do takrat, ko bodo *Misli* izšle in prišle v vaše domove (ob katastrofalno počasni pošti) vsaj toliko uredile, da bom lahko prišel med vas in se bomo lahko skupaj zbrali pri sveti maši. Zaenkrat namreč ne morem niti v Južno

Avstralijo, saj bi moral po prihodu za dva tedna ostati v domači karanteni, v cerkvi pa se tako in tako ne bi mogli zbirati. Edina fotografija, ki jo lahko objavim ob tokratnem članku, je fotografija naše cerkve. Takšne fotografije so bile objavljene že velikokrat na različnih mestih – naj nas tokrat spomni, da naša cerkev, naš skupni dom, še vedno stoji in potrpežljivo čaka na nas.

Cerkev vseeno ni povsem zapuščena. Hvala **Angeli Dodič in Mariji Zagorc**, ki skrbijo za rože in okrasne grme okrog cerkve ter jih zalivata, in hvala **Johnu Macsai**, ki je pokosil travo.

Gotovo boste po radiu in televiziji slišali, kdaj se bodo naše cerkve spet odprle za maše. **Ko se bodo odprle druge cerkve, se bo odprla tudi naša in imeli bomo maše po ustaljenem urniku: prvo ne-**

deljo v mesecu in nato četrto ter tudi peto, če je v mesecu pet nedelj. Obvestili vas bomo seveda tudi po slovenskem radiu, kadarkoli pa me **lahko tudi pokličete na moj telefon 0497 097 783**, če imate kakršnokoli vprašanje.

Ob vseh negotovostih pa je gotovo, da **smo v Adelaidi dobili novega nadškofa.** Po odpovedi službi prejšnjega nadškofa, prijatelja slovenske skupnosti Philipa Wilsona

30. julija 2018, je nadškofijo s pomočjo generalnega vikarja Philipa Marshalla vodil škof škofije Port Pirie, Gregory O'Kelly. Devetnajstega marca letos pa je papež Frančišek na to mesto imenoval škofa škofije Sale v

Viktoriji, **PATRICKA O'REAGANA.** Službo bo nastopil 24. maja, na praznik Marije Pomagaj, ki je zavetnica Avstralije in tudi Slovenije. Zaradi trenutnih razmer bo ta dogodek v ožjem krogu, ko pa bodo razmere dopuščale, bomo povabljeni na slovesnost v stolnico, ki bo obenem verjetno tudi krizmena maša, saj je letos zaradi izrednih razmer odpadla.

NAŠI POKOJNI

MARJAN (MARIO) GEORGE JESENKO je umrl 5. marca 2020, star 59 let, v paliativni oskrbi bolnišnice v Modburyju. Od njega so se poslovili 12. marca 2020 v poslovilni vežici pogrebnega zavoda v Queenstownu pri Port Adelaidu in ga po slovesu pospremili na pokopališče Cheltenham. Tako kot njegov oče Tone, je tudi Marjan pomagal pri gradnji naše cerkve. Film, ki je bil posnet takrat, ga večkrat pokaže pri

delu z vodovodno napeljavo. Naj mu Bog povrne njegovo dobroto.

Za njim žaluje oče Tone (mama Milka je že pokojna), brat Frank z družino, žena Alicia, hčerka Nicole in drugi sorodniki. (*The Advertiser*, 7. marec 2020)

SILVESTER KNAFELC je umrl 31. marca 2020 v Adelaidi. Rojen je bil 29. decembra 1935 v vasi Narin pri Pivki. Za njim žalujejo žena Concetta, hčerka Lillian in sin Ivan, vnuki Daniel, Thomas in Nicholas ter sorodniki v Sloveniji in Italiji. (*The Advertiser*, 3. april 2020)

MARA PISCINO, roj. KERT, je umrla 22. aprila 2020. Rojena je bila 25. marca 1922 v Hrušici. Zapušča sina Vinicia z družino. (*The Advertiser*, 25. april 2020)

PAVLA ČELIGOJ, roj. BERGOČ, je umrla 27. aprila 2020 v domu za starejše v Seatonu. Rodila se je 20. junija 1931 v vasi Trnje pri Pivki staršema Ivanu in Antoniji Bergoč kot četrta in najmlajša hčerka. Starša sta umrla, ko je bila še otrok, zato so jo vzgajale starejše sestre. Z Milanom Čeligojem sta se spoznala na plesu in se novembra 1956 v Trnju poročila. Kmalu sta začela razmišljati o lepši prihodnosti, ki pa si je v tedanji domovini nista mogla zamišljati. Odšla sta čez mejo v Italijo in nato v Pariz. Tam je Pavla delala kot šivilja, česar se je

naučila že v Sloveniji, da je lahko šivala obleke zase in za svoje, in tam se jima je rodil njun starejši sin Miro. Želela sta oditi v Kanado, a se jima je leta 1959 ponudila priložnost, da se preselita v Avstralijo. Sem sta prišla avgusta tega leta: najprej z ladjo v Fremantle, nato z vlakom v Ballarat, in po nekaj tednih v Adelaido. Poprijela sta za delo v tovarni Kelvinator, kupila zemljo in postavila svoj dom v Seatonu. Tu je leta 1970 rodila svojega drugega sina Pavla. Družina je tam srečno živela tudi po njuni upokojitvi. Leta 1999 se jima je rodil vnuk Luka, na katerega sta bila vedno zelo ponosna in še pred kratkim pripovedovala, kako sposoben in uspešen pilot je postal. Pavlo in Milana sem pogosto obiskoval: doma, v bolnišnicah, v domu za starejše, kamor se je preselil Milan in mu je pred kratkim sledila še Pavla. Srečeval sem ju tudi v slovenskem klubu, saj sta podpirala slovensko skupnost in slovensko narodno zavest na vseh področjih, kjerkoli sta mogla, in seveda sta redno prihajala v našo cerkev, nazadnje še na 1. postno nedeljo letos. Njun sin Miro je bil vedno tam za njiju s svojo skrbjo in ljubeznijo, še posebej v zadnjih letih, ko sta potrebovala pomoč. Ko sta se počutila dovolj dobro, ju je ob nedeljah pripeljal k maši v slovensko cerkev. Sin Pavel se je spominjal, kako je mama molila, da bi sestra smrt prišla na hitro. Zahvalil se je Bogu, da je uslišal njegovo molitev in jo poklical v jutru zadnjega aprilskega ponedeljka.

Pavla in Milan, hvala, da sta bila stebra slovenskega življenja v Adelaidi, tako v slovenski cerkvi kot v slovenskem klubu.

Bila sta tudi zvesta naročnika in bralca *Misli*. Vajina zavzetost in dobrota sta gradili slovensko skupnost, slovenski klub in slovensko cerkev, v kateri so se vaši dragi poslovili od vaju. Pri vsaki maši bosta v naših hvaležnih mislih in molitvah, ko pa bo mogoče, bomo v naši cerkvi za vas kot slovenska skupnost darovali pogrebno sveto mašo.

Od pokojne Pavle so se domači poslovili s pogrebno mašo v naši cerkvi Svete družine (pogreb je imel hrvaški kaplan p. Nikica Zlatunjič OFM 4. maja 2020, saj sam zaradi obvezne karantene ne morem potovati v Južno Avstralijo), po maši pa so jo pospremili na pokopališče Cheltenham. Sožalje sinovoma Miru in Pavlu, Pavlovi partnerici Ani, njunemu sinu Luku ter drugim sorodnikom in prijateljem v Avstraliji in Sloveniji.

Pavla, počivajte v miru in nas spremljajte s svojo priprošnjo.

IZ PERTHA:

VINKO TOMAŽIN je bil rojen 4. julija 1925 v vasi Sela pri Raki, jugozahodno od Krškega, umrl pa je v Perthu, 26. septembra 2018. Leta 1941 so bile po začetku 2. svetovne vojne družine iz tistih krajev preselevljene v Nemčijo. Ko so se po koncu vojne leta 1945 vračali, se Vinko ni hotel vrniti in je leta 1949 emigriral v Avstralijo. Leta 1957 mu je sledila tudi bodoča žena Ivana in novembra istega leta sta se poročila. Za njim žalujejo žena Ivana, sinovi Vincent, Frank in Martin ter hčerka Tereza z družinami.

Hvala ženi Ivani za sporočilo.

VAŠI DAROVI

ZA BERNARDOV SKLAD: \$100: Alojzija Rutar. **\$80:** Frank Richter **\$60:** Les Boelckey, Isabela Bukarica. **\$40:** Leopold Iglič, W & T Prosenak, Alois Cehtel, Emma Simčič. **\$30:** Emilija Kuzma, Alma Čuček. **\$20:** Roza Kavas, Julijana Veber, Herman Muster, Vida Horvat, Slavko Jernejčič, Ivan Skrajnar, Marija Stavar. **\$10:** Ivan Rudolf, Albina Vuk, Pepca Šabec, A & B Jerin, Marija Valenčič. **ZA p. STANKA ROZMANA: \$450:** N/N. **ZA PEDRA OPEKA: \$350:** N/N. **ZA MISIJONE: \$100:** p. Darko.

Težki časi za ves svet in tudi za našo slovensko skupnost Martha Magajna

V preteklih petdesetih in več letih smo si ustvarili družine, nove domove in novo domovino v Avstraliji. Spletli smo prijateljske vezi z rojaki, kar nam je polepšalo življenje v novi domovini, ustanovili smo klube, društva in cerkve, kjer smo se med prijatelji počutili kot doma in življenje je bilo lepo.

Katastrofa, svetovna pandemija koronavirusa, ki grozi vsemu svetu, s posebnim podarkom na naši starejši generaciji, nam daje občutek, da smo izgubili tla pod nogami.

V preteklih mesecih so bila vrata naših domov zaprta. V Avstraliji je le malo domov, ki imajo pod svojo streho dve ali tri generacije iste družine. Dedek in babica sta lahko v stiku z otroki in vnuki samo po telefonu, prav tako s prijatelji in drugimi sorodniki. Cerkev so zaprte, službi božji lahko sledimo samo po televiziji, radiu in računalniku. Klubi in domovi slovenskih organizacij so zaprti, tako tudi športni in kulturni domovi. Dokler nevarnost ne bo minila, si ne moremo kaj prida pomagati, lahko samo sledimo navodilom oblasti, ki se trudi, da bi nas obvarovala hudega.

Mogoče imamo občutek, da se nevarnost postopoma zmanjšuje, vendar je ta občutek zelo varljiv. Stanje se v trenutku lahko spremeni. Dokler se skrivamo v naših domovih in se izogibamo bližnjim stikom s prijatelji, z našimi družinami ali z ljudmi v trgovinah, uradih ali kje drugje, smo varni. Samo en napačen korak, kretnja ali

dotik nas lahko spet spravijo v nevarnost. Bomo lahko še kdaj živeli preprosto življenje brez strahu in skrbi? Kdaj bomo lahko sedli skupaj za mizo s prijatelji, šli na izlet ali športno prireditev, se zbrali pri skupni molitvi v cerkvi? Kdaj se bomo lahko srečali na baliniščih kluba Triglav, na kolesarskem izletu v naravo ali celo na pogrebu prijatelja, ki ga je Bog poklical k sebi. Kdaj bodo ljudje lahko spet odšli na delo, da bi zaslužili vsakdanji kruh zase in za svoje družine, brez strahu, da bodo spravili sebe in svoje bližnje v smrtno nevarnost?

SREČANJE DRUGE GENERACIJE, ANZAC DAY, MATERINSKI DAN, PRIZNANJA SLOVENSKE SKUPNOSTI, PROSLAVA DNEVA DRŽAVNOSTI

Toliko lepih načrtov in programov smo imeli pripravljenih v letu 2020 za srečanja naših članov v klubu Triglav Mounties. Vsaka od naštetih prireditev bi imela za Avstralske Slovence globok pomen, saj so vsaka po svoje namenjene vsem generacijam Slovencev v naši novi domovini, če se le zavedajo svojih korenin.

Seveda smo najbolj prizadeti starejši, saj nam vsakič, ko odpremo televizijo, postrežejo s številkami, koliko ljudi naše generacije je umrlo pretekli dan. Naši balinarji nas vse pogosteje sprašujejo, kdaj bo klub spet odprt in kdaj bomo začeli balinati. Tole je odgovor zanje in za vse: kadar bo oblast predvidela, da je dovolj varno, bomo spet lahko prišli v klub na kosilo ali večerjo, tudi na ples ali pa vsaj poslušat poskočno polko v družbi prijateljev. Tudi samotna balinišča bodo spet oživila. Do takrat pa je vse v Božjih rokah.

V TEM TEŽKEM ČASU SMO IZGUBILI VEČ ZVESTIH ČLANOV IN PRIJATELJEV

**+ EMIL HRVATIN, *27. 8. 1932
+ 8. 4. 2020**

V sredo, 8. aprila je v bolnici v Liverpoolu umrl EMIL HRVATIN, rojen 27. avgusta 1932 v Skadanščini pri Materiji. Emil je bil dolgotletni član kluba Triglav. Pomagal je pri gradnji kluba, pri vzdrževanju in postrežbi

ob naših prireditvah. Z ženo Doro sta bila čvrsta stebra balinarske sekcije kluba Triglav. Emil je bil član odbora balinarske sekcije in je poleg balinanja redno skrbel za okrepčila na tedenskih tekmovanjih in za čiščenje balinišč. Na klubskih družinskih prireditvah je redno skrbel za BBQ za otroke, včasih jih je bilo okoli 300. Za svoje delo je leta 2016 prejel Slovenian Of The Year Award (Slovenec leta) slovenske skupnosti.

Pokopan je bil v petek, 17. aprila, na pokopališču Pinegrove. Zaradi koronavirusa je bil pogreb omejen samo na manjše število družinskih članov. Globoko sožalje ženi

Dori, sinu Denisu z družino, hčerki Sonji z družino, sestri Cilki Dekleva z družino in vsem sorodnikom in prijateljem v imenu vseh članov kluba Triglav Mounties in še posebej od balinarjev Triglava. Težko nam bo brez tebe, Emil.

**+ ANGELA BRALA, *22. 5. 1939
+ 13. 4. 2010**

Izgubili smo prijateljico!

V ponedeljek, 13. 4. 2020, je v bolnišnici Braeside v Prairiewoodu, NSW, umrla ANGELA BRALA, rojena GRLJ v Trnovem pri Ilirski Bistrici. K pogreb-nemu obredu se je

družina zbrala v župnijski cerkvi Marije

Brezmadežne v Bossley Parku v torek, 21. 4. 2020. Pokopana je na pokopališču Liverpool.

Angelin mož je bil Hrvat, vendar je bila ves čas v stikih s prijateljicami iz domačih vasi. S klubom Triglav je mnogo let hodila na avtobusne izlete, posebno češenj v Bathurstu ni nikoli zamudila.

Pogosto se je tudi udeleževala službe Božje v slovenski cerkvi Sv. Rafaela v Merrylandsu.

**+ CVETKA GREGORIČ, *1932
+ 15. 4. 2020**

Izgubili smo še eno prijateljico. V sredo, 15. aprila, je umrla Cveta Gregorič, rojena 1932 v Dolnjem Zemonu. Pogrebni obred je bil v sredo, 22. aprila, ob 12.30 v kapeli Mother of Mercy v omejenem družinskem

krogu (zaradi koronavirusa). Njeno telo je bilo upepeljeno v Rookwoodu. Cveta je bila dolga leta članica kluba Triglav. Še posebej rada je hodila z nami na avtobusne izlete, ki smo jih prirejali vsak mesec celih deset let. Prihajala je tudi na vse družabne prireditve Triglava in na vse prireditve v organizaciji Zgodovinskih arhivov za avstralske Slovence, NSW ali Slovenskega Misijona Sv. Rafael v Merrylandsu. Bila je tudi članica molitvene skupine, redno je sodelovala pri molitvah in sveti maši molitvene skupine ob četrtkih in ved-

no je rada pomagala pri peki peciva in delu v kuhinji v dvorani patra Valerijana Jenka v verskem središču. Cveta, zelo te bomo pogrešali. Počivaj v miru.

**STANA BARIČ, *20. 8. 1934
+ 26. 4. 2020**

V nedeljo, 26. aprila, je v Georges Hallu umrla STANA BARIČ, rojena 20. avgusta 1934 v Nadjem Selu pri Šmihelu blizu Pivke. Stana je bila žena, mama, stara mama, teta, prijateljica, sosedica, sodelavka, ena od najzgodnejših članic kluba Triglav, avstralska Slovenka. Vsa njena družina je prostovoljno veliko pomagala pri ustanovitvi in gradnji kluba in vsa leta na številnih prireditvah. Ko prostovoljno delo ni bilo več potrebno, so se redno udeleževali družabnih prireditev Triglava.

Pogrebni obred, zaradi koronavirusnih pravil omejen samo na družinski krog desetih ljudi, je bil v ponedeljek, 4. maja 2020, ob dveh popoldne v cerkvi svetega Rafaela. Pokopana je poleg pokojnega moža Andreja na pokopališču Rookwood. Za pogrebno mašo bo treba počakati, dokler se varnostne omejitve ne sprostijo. Iskreno sožalje hčerki Tanji in sinu Toniju z družinama in vsem ostalim sorodnikom in prijateljem. Počivaj v miru, Stana.

VID STARIHA, *14. 1. 1931 + 5. 5. 2020

V torek, 5. maja 2020, je v bolnišnici Hornsby umrl VID STARIHA. Rojen je bil 14. januarja 1931 na Prapročah v župniji Semič. V Avstralijo je prišel januarja 1954 in se hitro zaposlil v tovarni avtomobilov

Holden. S številnimi drugimi rojaki je proti koncu leta odšel v Snowy Mountains, kjer je delal do leta 1958, ko je spoznal Cvetko in se 30. avgusta 1958 poročil z njo v cerkvi svetega Frančiška v Paddingtonu. V začetku sedemdesetih let se je zaposlil kot varnostnik v sydneyjski operi. Zanjih 30 let sta s Cvetko preživela na farmi v Duralu, kjer sta zgradila dom zase in za otroka, sina Sandija in hčerko Wendy. Vid je upokojska leta užival na kmetiji, povezal se je tudi s slovensko skupnostjo in številnimi prijatelji in sorodniki. Nekaj let je bil tajnik v klubu Triglav, kjer se ga vsi spominjamo kot delovnega in prijaznega človeka, ki je imel veliko prijateljev med člani in sodelavci.

Kasneje se je posvetil družinskemu življenju, še posebej, ko se mu je družina povečala za pet vnukov – Jackson, Kurtis, Sabrina, Cherie in Adam. Dokler mu je zdravje dopuščalo, je pogosto obiskoval slovensko cerkev svetega Rafaela v Merrylandsu. Bil je ljubeč mož, oče in dedek. Njegova družina in vsi, ki so ga poznali, ga bodo zelo pogrešali.

Pogrebni obred v torek, 12. 5. 2020, ob enajstih dopoldne je bil v ožjem družinskem krogu v naši cerkvi svetega Rafaela v Merrylandsu. Pokopan je na pokopališču Macquarie Park Cemetery. Pogrebna sveta maša bo v naši cerkvi, ko bo to mogoče.

**VSE NAJBOLJŠE ZA 90. ROJSTNI DAN
PETRU BERGINCU**

Peter in njegova žena Cveta sta bila skupaj s hčerko Kristino ena od najzvestejših družin in članov kluba Triglav. Od ranih začetkov sta spletla trdne prijateljske vezi z družinami, ki so vedno sodelovale pri različnih prireditvah kluba, naj je bila to postrežba, čiščenje, urejanje kluba in okolice, šport. V zadnjih desetletjih sta bila najzvestejša obiskovalca vsake kulturne, zabavne ali športne prireditve v klubu. Cveta je bila kljub visoki starosti navdušena balinarka; Peter jo je vsako soboto opoldne iz oddaljenega Enfielda pripeljal na balinarsko tekmovanje in pod večer prišel ponjo. Hčerka Kristina je z možem Valterjem plesala v folklorni skupini

verskega središča Merrylands in njuni trije otroci so redno sodelovali pri kulturnih praznikih in praznovanjih v klubu Triglav. Kristinin mož Valter Šuber je član Sveta vlade RS za Slovence po svetu za NSW. Vsa njihova družinska slava so vedno po-

tekala med prijatelji v klubu Triglav, kar pa na veliko žalost letos ni bilo mogoče. Hčerka Kristina je bila več let voditeljica Slomškove šole v Merrylandsu, dokler njeni trije otroci, Daniel, Stephanie in Andrej, niso končali šolanja. Za očetov praznik je napisala:

On the 25th April Peter Berginc, also known as 'Nono', celebrated his 90th birthday. Although this years celebration was a little different due to Covid-19, it was great to be able to sit and listen to Nono's incredible stories (just like when we were kids) and also to learn about the adventures he has had over the last 90 years.

Peter was born on the 25th April 1930 in Villach (Beljak), Austria. Less than a year later the family moved back to Log Čezsoški in Slovenija, a small village next to Bovec in the north western Alp region, close to the Italian and Austrian borders. Af-

ter a few years the family moved to Bovec where they would stay for 17 years, before he and the family made their incredible journey to Australia.

When in Australia, he formed a strong connection with the Slovenian community, formed many lifelong friendships and was even able to meet someone special in 1960: his wife Cvetka, 'NONKA' (now of 57 years marriage). They married on the 29/12/1962 (Kristine, their daughter, was born on the same day three years later). Peter and Cvetka encouraged their daughter and later their grandchildren to learn and love everything Slovenian and they all visit Slovenia as often as possible. They all spend as much time as possible with Nono and NONKA.

Happy 90th Birthday Nono, vse najboljše. Kristina, Valter, Daniel, Stephanie & Andrew Šuber.

12. marca 2020 je avstralski provincial p. Philip Miscamble sklical na sestanek vse frančiškanske kaplane v Avstraliji. Po tem sestanku smo se slovenski kaplani, p. Darko, p. David in p. Simon Peter srečali še v Merrylandsu in skupaj darovali sv. mašo. G. Florjan Auser pa je – seveda – fotografiral.

Normalno življenje

Cilka Žagar

Komaj že čakam, da spet normalno zaživimo! To slišim na vsakem koraku, odkar nas je obiskal korona virus. Vse se je spremenilo.

Kaj je pravzaprav normalno in kateri ljudje so normalni? Kot otroci smo si bili vsi zelo podobni in vse nam je bilo normalno. Z leti je bilo med nami vedno več razlik. Živelimo v različnih okoljih, brali različne knjige, gledali različne filme in se izpopolnjevali v različnih strokah. Zdaj vemo, kaj zmoremo in kaj nas zanima. Še dobro, da sprejemamo te naše razliknosti in podobnosti, ker se tako eden od drugega učimo. Spomini na kraje in ljudi v Sloveniji nas družijo, čeprav se je naše gledanje na svet in zgodovino spremenilo. Ker se je naše razumevanje politike spremenilo, imamo tudi različne poglede na sedanje dogodke v Sloveniji in po svetu. Nekdanje sošolke mi pišejo, da so doma rehabilitirali in postavili na oblast vojnega zločinca. Krivijo ga za omejitve gibanja, izgubo služb in strah glede širjenja virusa. Na učiteljsku so nas naučili, da je bil Tito naš najboljši voditelj, oče naroda, pošten in pravičen. Bil je heroj mladine. Nobene napake ni naredil. Moje prijateljice so kot učiteljice takšno zgodovino učile vse življenje. Te učiteljice so še vedno moje prijateljice, vendar se mnogi ne strinjajo z njimi, ker so hodili v drugačne šole in imeli drugačne izkušnje.

Tudi do svetovnega dogajanja imamo različna stališča. Nekateri so za Trumpe, drugi proti njemu. Nekateri pravijo, da je prava samo latinska maša, drugi bi radi posodobili bogoslužje, da bi bilo privlačnejše za mlade. Eni bi radi, da gredo otroci v šolo, drugi hočejo, da se šolajo doma. Eni iščejo službe, drugi boljše plače.

Vsi bi radi spet normalno živeli; žalujemo za vrednotami in navadami, ki so postale del nas. Presenečeni smo, ker je vse mirno v mestu in na cestah. Samo ptice se spreletavajo in čebele obiskujejo cvetje. Imamo čas za družino in prijatelje.

Smo se mogoče že vrnil v normalno življenje?

PUSTI MOJEGA KOSA PETI

O, kako ti je na misel prišlo,
da bi mojega kosa ujel
ali da bi s puško ga ustrelil.

Pusti mojega kosa peti,
on mi srce je razveselil,
kadar žalost me je prevzela,
njega pesem me je tolažila.

Šla sprehajat sem se po košeninah,
poslušat kosa in potoka pesem.
Vem, da tja še prideš pet.
Če pa v tem trenutku

prišel bi na vrt pet,
bi solze zameglile moj pogled
in bi se zjokala za vsa leta,
ko ne slišim te več pet.

Ko to pišem, solze so v očeh.
Na vrtu slišim avstralske ptice pet
z občutkom greha,
ker še nisem v celoti tu doma.
A biti v istem trenutku
tu in v rojstnem kraju
ne more se zgoditi.
To napisano me pomirja, tolaži
in zdravi domotožje.

Milka Dovgan Debevc

Iz Kraljčine dežele – Queensland

Mirko Cuderman

Vsepošvobod, v Sloveniji in tukaj, smo vsi več ali manj prizadeti od epidemije koronavirusa, oziroma od posebnih omejitev, ki se jih po zakonu moramo držati. Zato smo Slovenci tudi tukaj prikrajšani za družabne aktivnosti. Imeli smo srečo, da smo pravočasno zaključili prodajo društvenih prostorov. Med seboj se trenutno v glavnem obveščamo le prek telefona in interneta. Pater Darko se nam oglašja iz Verskega središča v Sydneyju in Nevenka Clarke nam posreduje novice iz slovenske ambasade. EWTN – svetovna katoliška televizij-ska postaja nam nudi duhovno oporo in dnevne svete maše. V današnjem tehnološkem času smo vsaj prek medijev lahko povezani z rojaki, s svetom in Slovenijo. Od gospoda Fredija Brežnika sem prejel obsežno in zanimivo knjigo Jožeta Možine z naslovom *Slovenski prelom*, kjer prvokrat v zgodovini lahko nepristransko sledimo dogodkom vojnega in povojnega obdobja svetovne vojne v Sloveniji. Razveseljivo je dejstvo, da resnica prej ali slej vedno zmagaja. Bogu Hvala.

Obisk slovenskega veleposlanika

Društvo Planinka Inc je, skupno s Senior Slovenian Club Gold Coast, v nedeljo, 8. marca 2020, v Ashmore Community Centru (bivši Lipi), priredilo dobrodošlico slovenskemu veleposlaniku g. Juriju Riflju. Center je zdaj prenovljen in lepo oskrbovan, vodi ga Rotary Club Ashmore. Jani Pal nam je zagotovil, da nam je dvorana na razpolago vsako nedeljo, kar je v svojem govoru potrdil tudi chairman Ashmore Rotary Cluba, Rock O'Keefe. Lepo število rojakov se nas je zbralo pri sprejemu slovenskega ambasadorja g. Jurija Riflja. Prevoz gosta z letališča v Canberri na Gold Coast in nazaj je prevzela častna konzulka Nevenka Golc Clarke. Sofija Durič je vsem

preskrbela dobro kosilo. Naj dodam, da je bilo to srečanje na Gold Coastu zadnje srečanje tukajšnje skupnosti, preden je prišlo do omejitve druženja zaradi virusa.

Iz naše srede moram poročati tudi o smrti treh rojakov.

V Toowoombi je imel na svoj rojstni dan, 12. marca 2020, pogrebno slovo dobro znani **TONI OBERMAN**, lastnik mesnice in delikatesnih dobrot »Toni's Super Meats«. Rojen je bil v Metliki, 12. marca 1937. Umrl je 5. marca 2020. Prek Julijskih Alp je leta 1959 pobegnil v avstrijski Graz in še isto leto prispel v Avstralijo. Takoj, ko je prispel v Bonegillo, ga je tam že čakalo delo v mesariji. Tu je med strankami spoznal svojo ženo Reinhild, ki je bila nemškega rodu in s katero se je poročil 1962. Leta 1970 se jima je rodila hčerka Sonja. Naslednje leto sta se naselila v Woollongongu, kjer sta odprla svojo mesnico. Od tam se je mlada družina preselila na farmo v Bingari, kjer se je Tone posvetil živinoreji. Zaradi boljših pogojev študija edine hčerke Sonje, so se leta 1982 spet preselili v Biddeston – Toowoombo, kjer je sčasoma ustanovil svojo mesarijo in delikateso na Ruthven Streetu. Od tu je oskrboval slovenske, hrvaške, srbske in nemške klube s kranjskimi klobasami in ostalimi dobrotami. Pokojni Toni je bil 33 let aktivni član Rotary Cluba v Toowoombi, kjer si je pridobil spoštovanje lokalne skupnosti in nagrade za izredno kvaliteto

delo. Njegova mesnica je znana daleč naokrog, saj je bila več let zapored imenovana za najboljšo mesnico v Toowoombi. Tonijevo delo v mesnici naprej vodi Matt Wentzel, Sonjin mož. Pogrebna slovesnost je bila v cerkvi St Theresa Parish Church v East Toowoombi. Pokojni Toni je bil po pogrebu upepeljen, njegovi ostanki pa bodo prenešeni v grob v Slovenijo. Naj v miru počiva.

Ivan Pišotek mi je sporočil, da je 6. aprila 2020 umrl dolgoletni podpornik in član društva Planinka, **ALBIN TOMŠIČ**. Rojen je bil 18. februarja 1934 v Drskovčah pri Pivki. V Avstralijo je prišel leta 1954 z ladjo Toscana. Njegovo prvo delo je bilo težaško grajenje ograje za živino v severnem delu Avstralije, na posestvu Dumbarr. Kasneje je delal na plantaži sladkornega trsa, potem pa v tovarni avtomobilov GMH v kraju Accacia Ridge in nato v brisbanski bolni-

šnici. Pogrebni obred je bil 14. februarja 2020 v Centenary Garden Memorial, Sumner. Po pogrebu je bil upepeljen. Pokojni zapušča sina Petra, hčerke Nevo in Lani, ter sestro Emilijo v Sloveniji. Naj v miru počiva.

V 89. letu starosti nas je zapustila **ANČKA KIRN**. Umrla je 27. aprila 2020 v Prince Charles Hospitalu. Rojena je bila 10. avgusta 1930 na Ježici pri Ljubljani. Njen dekleški priimek je bil Douc. V Avstralijo je prišla leta 1960 in se leta 1962 poročila z Andrejem Kirnom. Bila je dolgoletna podpornica društva Planinka. Pokopana je bila 30. aprila 2020 na pokopališču Tamorine Mountain Cemetery, kjer v grobu že počiva njen mož Andrej, ki je umrl 6. maja 2016. Leta 1995 je umrl njen nečak Milan. Pokojna Ančka zapušča nečaka Rudija in nečakinji Majdo in Marijo Čarman. Naj počiva v miru.

Dobil sem pismo od gospe Jožice Gerden iz Mildure in se mi zdi prav, da ga objavim tudi v Mislih.

Dobrodošli v Avstraliji!

Čutim dolžnost, da Vam malo predstavim slovensko skupnost v Milduri.

Slovenci v podeželski Milduri smo zelo oddaljeni od vseh treh verskih centrov in spadamo pod Viktorijo oz. Melbourne. Toda odkar je v Adelaido prišel prvi duhovnik, zdaj že pokojni p. Filip Ferjan OFM (potoval je z ladjo Marconi leta 1975, na kateri smo bili tudi mi), smo se tesneje povezali z misijonom Svete Družine v Adelaidi in bili tudi v zelo dobrih odnosih s pokojnim p. Janezom Tretjakom. Vsa leta je zelo rad obiskoval našo majhno slovensko skupnost, redno ob božičnih in velikonočnih praznikih, pa tudi ob posebnih obiskih iz Slovenije, ki jih je vedno pripeljal v Milduro. Pri nas je bilo nekakšno križišče, p. Janez je obiske pripeljal ali pobral – izmenjava s p. Metodom iz Melbournea. P. Ciril se je rad pošalil, da mu pater Janez hodi »v škodo«. No, z odhodom p. Metoda in s smrtjo p. Janeza smo prepuščeni sami sebi. P. Ciril nas je skupaj s p. Mihom Vovkom in polnim avtobusom upokojujencev obiskal enkrat. Imeli smo slovensko mašo, prespali so v našem motelu in drugi dan nadaljevali pot v Adelaido. Tudi p. David nas je obiskal enkrat, tako da smo se vsaj spoznali.

Pred kakšnimi 30 leti, v času slovenskega osamosvajanja, smo bili Slovenci tukaj zelo aktivni, kakšnih 12 družin in pol. Imeli smo slovenski pevski zbor, svojo radijsko oddajo in stike z vsemi organizacijami v Avstraliji in po svetu, ki so si prizadevale za

čimprejše priznanje samostojne Slovenije (SNS – Slovenski narodni sveti v vseh državah, ASK – Avstralska slovenska konferenca in SSK – Svetovni slovenski kongres, itd.)

V zadnjih letih pa je, žal, pomrlo že več naših rojakov, aktivne smo le še štiri družine in pol, naši pevski glasovi »škripljejo« in molimo večinoma v angleščini. Sicer se ne »sekiramo« preveč, čeprav pogrešamo druženje s Slovenci. Pa saj Bog razume vsak jezik, mar ne?

Če sem kdaj v Melbournu (pri sinu ali pri zdravniku), pridem rada k slovenski maši. Na *Misli* žal nisem več naročena, ker sem zgubila vid, oz. sem »legally blind«. Pišem na pol slepo, toda knjig, tiska ne morem več brati. Le še malo na računalniku s pomočjo povečevalnega stekla. Lani so mi vzeli tudi voziško dovoljenje, kar je zame hud udarec. Nič več svobodne vožnje, ne branja in pisanja, ne slikanja, konec mozaikov; prostovoljno in amatersko pa se še občasno oz. po potrebi ukvarjam z restavriranjem starih in polomljenih cerkvenih kipov (pred leti sem tudi v Kewju obnovila kip Lurške Marije, sv. Antona in božične jaslice), pa tudi tega kmalu ne bom več zmogla. Le kuham in vrtnarim še lahko.

Želim povedati, da niste nujno »dolžni« redno kot nekoč obiskovati našo umirajočo slovensko skupnost v Milduri. Zelo smo oddaljeni (Adelaide 400 km, Melbourne 550 km in Sydney 1100 km), le še peščica nas je in vsi dobro razumemo in govorimo angleško. Vem tudi, da boste p. David in tudi Vi v Adelaido najlažje potovali z letalom ter Vam dolga pot čez Milduro ni potrebna. Če pa želite ali se Vam bo morda kdaj ponudila priložnost, da vas več skupaj potuje z avtomobilom VIC–SA–VIC ali SA–NSW, smo mi na križišču poti in ste vedno dobrodošli. Tukaj lahko hitro organiziramo slovensko skupnost in vam ponudimo tudi prenočišče, saj imamo ogromno prostora.

Zelo me je prizadela smrt nadškofa Alojza Urana. Bil je dvakrat v Milduri s p. Janezom Tretjakom in tedanjim provincialom p. Stanetom Zoretom. Ostali smo v prijateljskih stikih. Nadškofu Zoretu bi rada poslala sožalje, pa nimam njegovega e-mail naslova. Zelo bi Vam bila hvaležna, če mi ga posredujete. Prilagam članek, ki sem ga napisala za *Misli* ob njegovem zadnjem obisku v Milduri, kako pozitiven vtis je pustil med nami. Pa še nekaj slik, ki največ povedo (žal so časovno neurejene). Posebno mi je pri srcu slika z obiska škofa Urana v hišnem priporu leta 2012, pred mojim pohodom na Camino de Santiago, ko mi je podelil apostolski blagoslov.

Upam, da se boste čimprej »privadili« na novo okolje in Vam želim, da bi se med nami dobro počutili.

Lep pozdrav in vse dobre želje!

Jožica in družina Gerden

Hvala Bogu za življenje

Jožica Gerden

Visoki obiski so odšli zgodaj popoldne po kosilu, s prisrčnim škofovim pozdravom: »Vidimo se v Sloveniji!«

»Če bom tam še kdaj, nič ne vem. Moja Slovenija je zdaj tukaj!« sem potrto odgovorila.

Kar malo utrujena sem se s skodelico kave in z novo Legiševo knjigo *V zorenju duše*, še toplo iz Špacapanove tiskarne, utrujena pogreznila v udoben sedež in pričela skupaj s kavo vsrkavati tudi svežo zbirko Legiševih pesmi, ki me vedno globoko ganejo. Solze mi začnejo polzeti po obrazu in jih kar ne morem ustaviti. Vse popoldne in večer me oblivajo solze, kakor nežni valovi, ki mi toplo božajo lica. Kaj je to, kaj je narobe z mano? Me je ganil pojoči slavček na osušeni veji evkalipta, moja vrtnica miru in slovenski nagelj, domači kruh, pa lipa, ki sem jih smela nemo vključiti v Legiševo novo pesmarico, kot tihi dar moji domovini? Mogoče, toda Legiševe pesmi me vedno ganejo do solz, saj tako v živo zarežejo. V dušo nas vidi, izkoreninjene Slovence, in razume, kaj čutimo. Umetnik, ta Ivan Legiša. A pesniški dar in pevčev glas sta glas samega Boga. Hvala Bogu za slovenske pesnike in pevce. Zato ne bom jokala.

Ustavim se na strani 68 knjige *V zorenju duše*, kjer me zopet ganejo verzi: »In že spet! Še ena krsta, še en pogreb, še ena črna maša, še ena prazna stolica mrzlo vame zija. / Neusmiljena smrt se je zopet skrivno sklonila in kruto odrezala rožo, ki je dehtela kot najlepša, najbolj žlahtna cvetlica.«

Ne morem več brati, zato začnem pisati.

Že vse leto skoraj vsak teden hodim na pogrebe. Pred nedavnim mi je umrla dobra prijateljica Jenny, moja »avstralska sestra«, stara komaj 47 let. Če verujem, potem te je Bog »rešil«, draga Jenny, odšla si k Njemu, tja kjer ni ne bolečin ne krivic, zato ne bom jokala. Imej se lepo, zaslužila si si nebesa in večno srečo z Bogom.

Potrpežljivo pomagam 92-letnemu prijatelju, ki je zaradi »roadworks« zgrešil že nešteto krat prehojeno pot do naše hiše, in ne dovolim, da ga to onemogoči, tudi on hoče še živeti.

Rojakinja Stanka me je pred dnevi prepričevala, da je avstralska konferenca že nekaj časa mrtva, odkar je ona izstopila. Ni me prepričala. »Čutim, torej sem!« Vsak dan delam, planiram in organiziram, kličem, pišem in pošiljam pisma kot nova tajnica ASK. Naš novi predsednik Cvetko Falež je močan steber med nami in enako ostali zvesti člani, ki delajo, ne da bi bili deležni hvale in hvaležnosti; delajo iz čiste in nesebične ljubezni do slovenstva, do domovine. Vse moje delo je iz čiste domovinske ljubezni. Hvala Bogu za ljubezen. Zato ne bom jokala.

Sinoči je bilo pri slovenski maši v avstralski cerkvi tako neizmerno lepo: slovenska peta maša, pet mašnikov, štirinajst slovenskih vernikov in okrog sto hrvaških in slovenskih prijateljev, ki so prišli, da spet slišijo »singing bishop from Slovenia«, kot sem ga javno oznanila. Slovesna slovenska peta maša v Milduri, ki jo je daroval »pojoči škof« Uran, skupaj s pojočim frančiškanskim provincialom patrom Zoretom, z našima duhovnima očetoma patrom Janezom iz Adelaide in patrom Metodrom iz Melbournea, ter z našim župnikom očetom Patrickom, je bila nepozabna. Hvala za slovesno mašo in srečanje, ki nas je ponovno versko in narodno obogatilo in prenovilo, hvala za čudovite pevske glasove, hvala za nepopisno bogastvo čarobnega večera.

Da, bilo je veliko dela in priprav. Pesimisti so mi predhodno prigovarjali, naj tokrat duhovniki ne pridejo v Milduro, naj nas kar obidejo, ker nas je premalo in se ne spleča. Dobro, da jih nisem poslušala.

Po slovesni peti maši smo se zbrali okrog bogato založene mize slovenskih dobrot. Po slavnostni tortici in upihnitvi svečk (»Happy birthday – Vse najboljše«) za 30. rojstni dan slovenski cerkvi v Melbournu, za 25. rojstni dan slovenski cerkvi v Sydneyju, za 15. rojstni dan slovenski cerkvi v Adelaidi, so mi mnogi navzoči stiskali roko in se zahvaljevali za čudovit večer. Hvaležne čestitke se nadaljujejo danes po telefonu, pohvale in občudovanja, kako srečni smo Slovenci, ker imamo tako dobre duhovnike.

Pa kaj zato, če jokam. Izvir mojih solza je nepopisno občuteno narodno bogastvo, ki mi ga od časa do časa Bog pošilja v mojo avstralsko pustinja.

Resnično, kako »srečni« smo lahko Slovenci! Hvala za obiske naši duhovniki, hvala »pojoči« škof Uran in provincial pater Zore, hvala za nepozabne spomine. Hvala Bogu in iskrena hvala našim izseljenskim duhovnikom, za spomin in bogato zapuščino pokojnemu patru Baziliju in patru Filipu Ferjanu, ter našim delovnim patrom Valerijanu, Janezu in Metodu za vašo skrb in delo za Slovence v Avstraliji.

Mildura, 1. september 1998

(objavljeno v *Mislih* in *Rodni grudi*, oktober 1998)

POZDRAV MIRU pri pogrebni sv. maši za + nadškofom Uranom

Nedelja, 26. januarja letos, klinični center, 5. nadstropje, nevrološki oddelek. Dan pred napovedano operacijo. Kot vsak dan v svoji sobi daruješ sveto mašo. Tvojo zadnjo na tem svetu, a tega takrat še ne veša. Sama sva, v tišini. Sediva si nasproti, ločuje naju samo bolniška mizica, Tvoj zadnji oltar. Močno občutim veličino tega trenutka, ta neprecenljivi dar, vendar tudi teži skrbi pred operacijo. V tem tednu si pripravil vse potrebno za primer, če se ne bi izšlo. Trudil si se pomisliti na vse, na prav vse. Zavedajoč se vsega tega sedim pred Teboj, Te gledam in občudujem Tvojo neizmerno srčnost, Tvojo ljubezen do vseh nas, celo v tem težkem trenutku, polnem negotovosti. Tvoja zadnja mašna daritev se odvija tiho in mirno, a jo čutim tako močno, tako zares, da me bo spremljala za vedno. Po evangeliju obstaneš v tišini, me pogledaš v oči, jasno in globoko, in mi s poudarkom rečeš: »Bodiva si res iskrena brata. Če imava še kaj za urediti, si povedati ...« In potem nadaljuješ: »Morda se še vidi tukaj. Morda pa se vidi zgoraj. Če se to zgodi, te prosim, povej ljudem, da sem vsem odpustil vse. Povej, da se vsakemu posebej zahvaljujem za vse dobro, kar sem prejel. Da prosim odpuščanja, če sem koga nehote prizadel. In da sem vsem odpustil. Vsem ljudem, vernim in nevernim, bi rad rekel: Odpuščajte si, bodite prijatelji med seboj in radi imejte to našo domovino Slovenijo!«

Spoštovani tukaj navzoči in vsi, ki to slovo spremljate od doma. Moj Stric je vseh 50 let duhovništva ob vsaki pogrebni slovesnosti zbrane povabil, naj pokojniku v svojem srcu iskreno rečejo HVALA, OPROSTI in ODPUŠČAM TI. V tem duhu se je poslovil tudi sam: s hvaležnostjo in z odpuščanjem. Kje pa sem v tem trenutku jaz? Bil je čas, ko smo mu lahko rekli HVALA in OPROSTI. Če tega nismo storili takrat, vas vse povabim, da to storimo sedaj, ko se od njega poslavljamo.

Nečak Emil Kranjec

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBTSTVO IN INFORMACIJSKI URAD Inc.

19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča vse Slovence in prijatelje, da je naša pisarna odprta vsako nedeljo od 11. do 12. ure, razen druge nedelje v mesecu.

Pisarna je odprta tudi vsak prvi in tretji četrtek v mesecu od 10. do 12. ure, če se predhodno dogovorite po e-mailu ali na telefonski številki:
03 9795 8550 ali 03 9459 2163.

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, delnice, oporoke, dediščine in prodajo posestev v Sloveniji, iskanju slovenske davčne številke in podobno.

Lahko nam pišete na e-mail naslov: slovwelfare@bigpond.com ali nam telefonirate na številko 0409 478 635. Če telefonirate izven uradnih ur, nam lahko pustite sporočilo na Voice mailu ali na SMS. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: (+61) 02 6290 0000

Fax: (+61) 02 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: Jurij Rifelj; Svetovalci in namestniki: Andrej Kralj

**Embassy of the Republic of Slovenia
26 Akame Circuit O' MALLEY ACT 2606**

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.

We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

MOLITEV K ANGELU VARUHU

Stopi, ljubi angel varuh
v cerkev ti na prostor moj,
bodi tam pri sveti maši,
v duhu združen bom s teboj.

K darovanju ti položi
na pateno še moj dar:
moje delo in trpljenje
Večnemu ponudi v dar.

Pri povzdigovanju moli
v sveti Hostiji Boga;
prosi, naj še mene skrije
v rano svojega Srca.

Dušam v vicah, mojim dragim
nesi sveto Rešnjo kri,
grešnike, umirajoče,
z njo pokropi, greh izmij.

Ko se mašnik bo obhajal,
tudi meni, angel moj,
sveto Hostijo prinesi,
moli Jezusa z menoj.

Prosi, da ves svet deležen
svete maše bo sadov,
meni pa na dom prinesi
svete maše blagoslov.